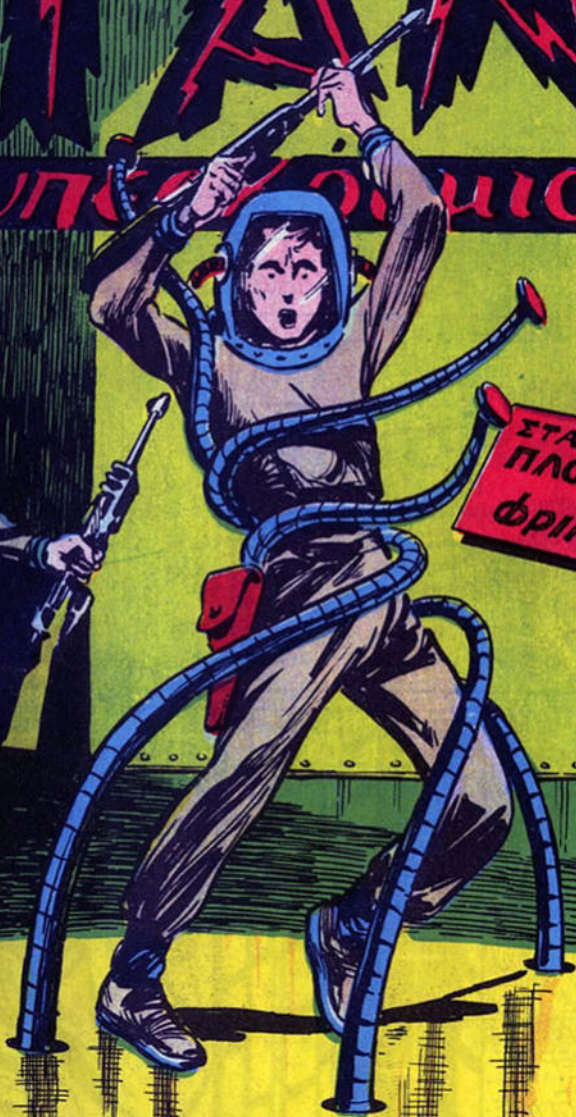

ΤΑΝ

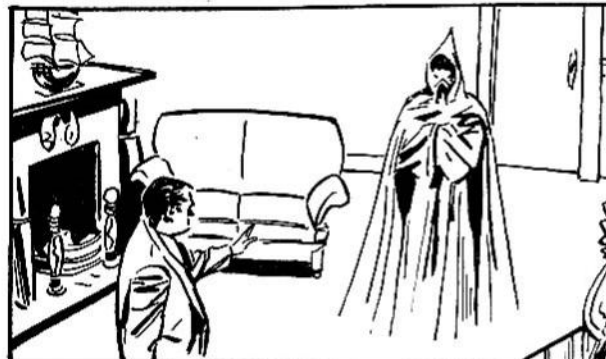
Ο ΥΠΕΡΧΡΟΜΙΟΣ

ΣΤΑ
ΠΛΟΚΑΜΙΑ
ΤΗΣ
ΦΡΙΚΗΣ

Σπυ

ΚΟΛΑΣΙΣ Ν° 2
 ΠΡΙΝ ΠΡΟΛΑΒΕΙ ΝΑ
 ΦΥΓΗ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΗ
 ΤΟΥ ΚΕΡΩΣΕ. ΕΝΑ
 ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΠΛΑΣ-
 ΜΑ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΕΜ-
 ΦΑΝΙΣΙ ΤΟΥ ΣΤΗΝ
 ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙ-
 ΟΥ. ΗΤΑΝ ΕΝΑΣ ΑΝ-
 ΘΡΩΠΟΣ ΜΕΝΑ ΜΑ-
 ΚΡΥ ΡΑΣΟ ΚΑΙ ΜΙΑ
 ΚΟΥΚΟΥΛΑ. ΤΑ ΜΑ-
 ΤΙΑ ΤΟΥ ΕΛΑΜΠΑΝ
 ΕΦΙΑΛΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ
 ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΕΙ-
 ΧΕ ΜΙΑ ΣΚΛΗΡΟΤΗ-
 ΤΑ ΠΟΥ ΕΦΕΡΝΕ
 ΡΙΓΗ...

2. ΠΡΟΧΩΡΗΣΕ ΠΙΟ
 ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ
 ΚΑΙ ΤΟΤΕ Ο ΔΗΜΑΡ-
 ΧΟΣ, ΜΕ ΤΡΟΜΟ,
 ΠΡΟΣΕΞΕ ΠΟΣ ΤΟ
 ΠΛΑΣΜΑ ΕΚΕΙΝΟ
 ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕ ΚΑ-
 ΝΟΝΙΚΑ ΣΤΟ ΚΑΤΩ
 ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ. ΔΕΝ
 ΕΙΧΕ ΠΟΔΙΑ! ΤΟ ΡΑ-
 ΣΟ ΤΟΥ ΕΙΣΒΥΝΕ
 ΣΑΝ ΣΥΝΝΕΦΟΣ ΣΤΟ
 ΜΕΡΟΣ ΠΟΥ ΑΓΓΙ-
 ΖΕ ΤΟ ΠΑΤΩΜΑ.
 -ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ ΚΑΙ
 ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ;

3. ΡΩΤΗΣΕ Ο ΔΗΜΑΡ-
 ΧΟΣ.

-ΕΙΜΑΙ ΚΑΙ ΕΓΩ ΔΗ-
 ΜΑΡΧΟΣ ΑΠΟΚΡΙΘΗ-
 ΚΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ,
 ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ Ο
 ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΗΣ
 ΦΡΙΚΗΣ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡ-
 ΝΑ ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ! #
 ΠΟΛΙΣ ΘΑΓΙΝΗ
 ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΟΛΑ-
 ΣΙΣ ΑΝ ΔΕΙΝ ΜΟΥ
 ΠΛΗΡΩΣΕΤΕ ΔΕΚΑ
 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΟΛ-
 ΛΑΡΙΑ. ΘΑ ΠΕΡΙΜΕ-
 ΝΩ 2.4 ΟΡΕΣ.
 Μ'ΑΥΤΑ ΤΑ ΛΟΓΙΑ Ε-
 ΦΕΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΚΙ'Ο
 ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΡΡΑΞΕ

1. ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ 35

ΣΤΑ ΠΛΟΚΑΜΙΑ

ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Σπρωγμένο από μιὰ μυστηριώδη και άκατανίκητη «φωτοθύελλα» τὸ «Σύμπαν Ι» ὀδηγεῖ τοὺς πέντε ἡρωϊκοὺς ἀστροναῦτες σ' ἕναν καινούργιο ἐξώκοσμο και τρομερὸ κίνδυνο.

Στὴν ἄκρη τῆς θύελλας

ΠΟΥ πηγαίνει; Κανείς δὲν τὸ ξέρει.

Τὸ περήφανο διαστημόπλοιο μὲ τοὺς πέντε ἡρωϊκοὺς ἀστροναῦτες τῆς Γῆς, ταξιδεύει πρὸς τὸ ἄγνωστο. Κανείς δὲν τὸ κατευθύνει ἢ μάλλον τὸ κατευθύνει ἕνα χέρι ἀράτο και τρομερὸ πού τὸ παρασύρει μὲ τὴν ἰλιγγιώδη ταχύτητα τοῦ φωτός μέσα στο Χάος.

Μὰ τὸ πῶς τρομερὸ ἀπ' ὅλα δὲν εἶναι πῶς τὸ πλανητόπλοιο

ἔχει χάσει τὸν ἔλεγχο τῆς πορείας του. Τὸ χειρότερο εἶναι πῶς και οἱ πέντε ἀστροναῦτες πού θρῖσκονται μέσα σ' αὐτὸ ἔχουν χάσει τὸν ἔλεγχο τῆς λογικῆς τους. Κανείς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μπορεῖ νὰ σκεφθῆ τὸν κίνδυνο. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί εἶναι τὸ τρομακτικὸ και μεγαλειώδες συγχρόνως αὐτὸ θέσμα τῆς «φωτοθύελλας». Ἐνῶ εἶναι ἕνα φαινόμενο ἀνεξήγητο, πάνω ἀπὸ κάθε λογικὴ και πάνω ἀπὸ κάθε ἐπιστημονικὴ βάση, ὡστόσο δὲν ἀπασχολεῖ

καθόλου τους φίλους μας. Μια θανάσιμη νάρκη έχει αποκοιμίσει τη σκέψη τους. Δεν κάνουν καμιά σκέψη. Δεν τους νοιάζει που πηγαίνουν και πόσο γρήγορα τρέχουν μέσα στο άπλυτο Κενό. Δεν προσπαθούν να εξηγήσουν το φαινόμενο της έκθαμβωτικής «φωτοθύελλας». Δεν ανησυχούν που έχουν αποσύρει τη μεταλική καλύπτρα του θαλάμου διακυβερνήσεως και κινδυνεύουν στον πρώτο μικροσκοπικό μετεωρίτη που θα συναντήσουν να συντριβή τὸ κρυσταλλικό κουδούκλιο και να πεθάνουν από ασφυξία μέσα σε ελάχιστα λεπτά καθώς θα χυθή ὄλο τὸ ὄξυγόνο του σκάφους στο Διάστημα. Και ούτε απορούν πώς ἐπὶ τόσες ὥρες ταξιδιού δεν συναντούν ούτε έναν μετεωρίτη που κανονικά θάπρεπε να συγκρούεται με χίλιους περίπου ἀπ' αὐτούς στο κάθε λεπτό, ἀφού σε κάθε λεπτό διανύουν ἀπόστασις τριακοσίων ἑκατομμυρίων μιλίων. Ὁ χρόνος ἔχει χάσει κάθε σημασία γι' αὐτούς. Δεν σκέπτονται τὴ Γῆ. Δεν ανησυχούν ἂν δεν πρόκειται να ξαναγυρίσουν ποτέ πίσω σ' αὐτήν. Ὁ Τζόε Μάρτιν που εἶχε πάρει μήνυμα ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ συντομώτερο γιὰ εἰδικούς λόγους, δεν συλλογιέται πιά καθόλου τὸ "Ἐφ Μπὶ "Αἷ.

Καὶ τὸ τρομερὸ ἐκθαμβωτικὸ ρεῦμα που μοιάζει με φωτεινὴ χιονθύελλα, συνεχίζει γιὰ ὥρες... γιὰ εικοσιτετράωρα ὀλόκληρα, νὰ παρασύρῃ τὸ «Σύμπαν Ι» σ' ἕναν ἄγνωστο, μυστικὸ δρόμο, σὲ μιὰ περιοχὴ τοῦ Σύμπαντος ἐντελῶς ἄγνω-

στη τόσο γιὰ τοὺς γήινους ὄσο καὶ γιὰ τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι τὸν Τάν. Οἱ ἀστροναῦτες μας ζοῦν μηχανικά. Σὰν νευρόσπαστα. Σὰν αὐτόματα που τὰ καθοδηγοῦν με νήματα. Τρῶν μηχανικά ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, κοιμούνται μηχανικά ὅταν φθάνῃ ἡ ὥρα που ἡ νύστα κλείνει τὰ μάτια τους.

Καὶ τὸ ἀστρόπλοιο τραβάει πάντα τὴ μοιραία πορεία. Τὸν φωτεινὸ δρόμο του που ἀνοίγεται μέσα στο μαῦρο Χάος καὶ παρασύρει καὶ παραλύει κάθε δύναμι καὶ κάθε ἀντίδρασι, μηχανικὴ καὶ ψυχικὴ.

Ο ΤΑΝτινάζεται ξαφνιασμένος.

Αὐτὸ που βλέπει εἶναι τόσο ἐξωφρενικὸ ὥστε τὰ μάτια του γουρλώνουν καὶ τὸ στόμα του χάσκει ὀρθάνοιχτο.

—Θεέ μου!, μουρμουρίζει με τρόμο. Τί συμβαίνει; Ποῦ βρισκόμαστε;

Κυττάζει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, μέσα ἀπὸ τὸ κρυσταλλικὸ κουδούκλιο τοῦ «Σύμπαν Ι» καὶ δεν μπορεί ἀκόμα νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια του. Ἡ φωνὴ τοῦ Τζόε Μάρτιν τὸν ξαφνιάζει καὶ στρέφει κατὰ τὸν φίλο του που τὸ πρόσωπό του παρουσιάζει ἀκριβῶς τὰ ἴδια συναισθήματα ἐκπλήξεως με τοῦ Τάν.

—Διάβολε!, ξεφωνίζει ὁ πρᾶκτωρ τοῦ "Ἐφ Μπὶ "Αἷ. Ποῦ βρεθήκανε ἐτοῦτοι οἱ κρατῆρες; Αὐτὸς ὁ ἄερας που εἶναι ὀλόγυρά μας; Τώρα δὲν βρισκό-

μαστε μές στο Διάστημα, ταξι-
δευόντας για τή Γῆ; Πώς θρέθη
κε τὸ «Σύμπαν Ι» σ' ἐτούτον
ἐδῶ τὸν πλανήτη;

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὸ ὑπερ-
κόσμιο ἀγόρι καὶ ὁ Τζόε Μάρ-
τιν κυττάζονται στὰ μάτια χω-
ρὶς νὰ καταλαβαίνουν ὁ ἕνας τὸν
ἄλλον καὶ χωρὶς κι' οἱ δύο τους
νὰ καταλαβαίνουν τίποτε ἀπ' ὅ-
σια βλέπουν γύρω τους. Σιγὰ -
σιγὰ ἀντιλαμβάνονται πὼς καὶ
οἱ δύο κοπέλλες καὶ ὁ μικρὸς ἀ-
ραπάκος Τζίπσυ ἔχουν γουρλώ-
σει τὰ μάτια τους καὶ κυττοῦν
σὰν χαμένοι τὸν καινούργιο
πλανήτη πάνω ἀπὸ τὸν ὁποῖο
πετᾶ τὸ πλανητόπλοιο τους καὶ
μάλιστα σὲ πολὺ χαμηλὸ ὕψος.

Ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως γε-
μίζουν τὸν θάλαμο κυβερνήσεως
τοῦ «Σύμπαν Ι». Καὶ ὅπως συμ-
βαίνει τὶς περισσότερες φορές ὁ
Τάν πρῶτος ἀρχίζει νὰ κάνη
σκέψεις λογικὲς καὶ ψυχραιμίες,
προσπαθώντας νὰ λύση τὸ τρο-
μερὸ μυστήριον ποὺ τοὺς περι-
τριγυρίζει. Κάτι θυμᾶται. Τὰ
φατεινὰ μάτια του παίρνουν μιὰ
ἀπόκοσμη λάμψη. Γυρίζει κατὰ
τὸ μεγάλο «ρολόι - ἡμερολόγιο»
καὶ ἀθελά του μιὰ φωνὴ ἐκπλή-
ξεως βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι
του.

—Τί συμβαίνει; τὸν ρωτᾷ ὁ
Τζόε ἀνήσυχος.

Ὁ Τάν ἀντὶ γιὰ ἀπάντησι
τοῦ δείχνει τὸ «ἡμερολόγιο - πο-
ρείας» ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ
μεταλλικὸ ἐπίπεδο, πλάι στὴ
ἔσσι τοῦ πρώτου πιλότου.

—Ἡ τελευταία σημείωσις
στὸ «ἡμερολόγιο - πορείας»,
μουρμουρίζει, ἔχει ἡμερομηνία
δῶδεκα Μαρτίου... Τὸ ρολοῖ ση-
μαίωει εικοσιεννέα Μαρτίου. Ἐ

πὶ δεκαεπτὰ ὀλόκληρες μέρες
δὲν κρατήσαμε οὔτε μιὰ σημείω-
σι!

—Δὲν εἶναι δυνατόν!, ξεφω-
νίζει ὁ Τζόε κατὰπληκτος καὶ
οἱ κοπέλλες κι' ὁ μικρὸς Τζίπ-
συ παρακολουθοῦν χλωμοὶ καὶ
ἀμίλητοι τὴ συζήτησι τοῦ ὑπερ-
κόσμου ἀγοριοῦ, καὶ τοῦ Μάρ-
τιν.

—Κι' ὅμως... Τὸ ρολοῖ δου-
λεύει κανονικὰ, λέει ὁ Τάν. Δὲν
ὑπάρχει καὶ ἡ παραμικρὴ ἀμφι-
βολία πὼς ἔχουν περάσει δεκα-
επτὰ μέρες ποὺ δὲν σημειώσαμε
τὸ παραμικρὸ στὸ «ἡμερολόγιο
πορείας»... Τί κάναμε ὅμως ὅ-
λον αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ γιατί
ἀμελήσαμε νὰ κρατήσωμε σημε-
ιώσεις;

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω
αὐτό!, μουγγρίζει πεισματωμέ-
νος ὁ πράκτωρ τοῦ Ἐφ Μπί
Ἄϊ. Δεκαεπτὰ ὀλόκληρες μέ-
ρες!... Μὰ θάπρεπε νὰ κοιμώ-
μαστε καὶ οἱ πέντε ὅλον αὐτὸν
τὸν καιρὸ!...

—Ὅχι, ἴσως νὰ μὴ κοιμώμα-
στε, μουρμουρίζει ὁ Τάν. Ἴ-
σως νὰ ζούσαμε σὰν νευρόπα-
στα κάτω ἀπὸ κάποια ἰσχυρότε-
ρη ἐπίδρασι ἀπ' ὅσες ἔχομε γνω-
ρίσει μέχρι τώρα... Μπορεῖ νὰ
τρώγαμε καὶ νὰ κοιμώμαστε ἀ-
συναίσθητα χωρὶς νὰ τὸ κατα-
λαβαίναμε. Γιατί ἂν δὲν τρώγα-
με τῶσον καιρὸ θάχαμε πεθάνει
ἢ τουλάχιστον θάμαστε τόσο
ἀδύνατοι ποὺ δὲν θὰ μπορούσα-
με νὰ κινηθοῦμε. Κι' ὅμως νοι-
ώθω πολὺ καλά!

—Κι' ἐγὼ νοιώθω καλά!...
Σὰν ταῦρος!, μουγγρίζει ὁ
Τζόε.

—Κι' ἐγὼ!... μουρμουρίζουν
μαζὶ ἡ Ρένα καὶ ἡ Ντάινα.

—'Εγώ πεινάς!, φωνάζει ο Τζίτσου. Πεινάς πολύ, Μάσα Τζόε! "Ισως αλήθεια έχεις πολύ καιρό φάς!

Μά ο Τζίτσου δεν υπάρχει στιγμή της ημέρας που να μην πεινάει πολύ, εκτός κι' αν είναι πολύ άρρωστος και του έχει κοπή ή όρεξις. Γι' αυτό η πείνα του δεν μπορεί να θεωρηθή σοβαρή ένδειξις πώς έχουν να φάνε όλοι από δεκαεπτά μέρες.

—Είναι εύκολο να τὸ ἐξακρίβωσωμε, φωνάζει ὁ Τζόε Μάρτιν. "Όλοι ξέρομε πολὺ καλά πόσα ἐφόδια ἔχομε στὴν ἀποθήκη μας. Δὲν ἔχομε παρὰ νὰ ἐξετάσωμε ἂν λείπουν ὠρισμένα ἀπ' αὐτά...

Ἡ ἔρευνα πὺ εἶπε ὁ πράκτωρ τοῦ "Εφ Μπί "Αἰ γίνεται γρήγορα καὶ χωρὶς συζήτησι. Ἀνακαλύπτουν ἔτσι πὺς αὐτὸς πὺ ἔχει ὅπως συνήθως δίκιο εἶναι ὁ Τάν, γιατί βρίσκουν πὺς τοὺς λείπουν ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς προμήθειές τους, πὺς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ θυμηθῆ πότε καὶ πὺς τὶς ξόδεψαν. Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ τοὺς κάνει νὰ δεβαιωθῶν πὺς κάποιο τρομερὸ μυστήριον τοὺς περιβάλλει. Καὶ ἡ διαπίστωσις αὐτὴ μετὶ σειράς τῆς γεμίζει τὶς ψυχές τους μετὶ ἕναν ἀόριστο φόβον.

Ὁ Τάν ἀναπνεύει ξαφνικά. Κάποια σκέψις περνάει ἀπὸ τὸ μυαλὸ του σὰν ἀστραπή. Κάποια βύμησι...

—Θυμάμαι!, μουρμουρίζει ταραγμένος. Θυμάμαι πὺς ἄρχισε ξαφνικά ἐκείνη ἡ καταραμένη φωτοθύελλα πὺς μᾶς εἶχε παρὰσφύρει καὶ τὴν πρώτη φορὰ πρὸς τὸ κολασμένο ἐκεῖνο ἄστρο πρὺ παρὰ λίγο νὰ συντριβούμε

ἐπάνω του. (*) Τὸ ἴδιο καὶ τότε δὲν θυμόμαστε τί εἶχαμε κάνει καὶ βρεθήκαμε ὅπως καὶ τώρα μετὶ τὴν μεταλλικὴ καλύπτρα τοῦ θαλάμου μας ἀποτραβηγμένη. Τότε μάλιστα μέσα στὸ Χάος καὶ ὄχι ὅπως τώρα σὲ ἀτμόσφαιρα. Φαίνεται λοιπὸν πὺς ἡ τρομερὴ καὶ μυστηριώδης αὐτὴ δύναμις μᾶς τράβηξε αὐτὲς τὶς δεκαεπτά μέρες καὶ μᾶς ἔφερε σ' ἐτούτον τὸν ἀγνωστο κόσμον! Ποιὸς ξέρει πόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν πορεία μας βρισκόμαστε πάλι... Ποιὸς ξέρει σὲ ποῖα καινούργια γωνιά τοῦ Ἀπεῖρου μᾶς ἔχει πετάξει... Ὁ λα αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι καὶ γιὰ μὲνα τόσο ἀγνωστα ὅσο καὶ γιὰ σᾶς... Δὲν ἄκουσα ποτὲ τοὺς ἀστροναῦτες τοῦ Βάα νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸ τὸ ἀπίστευτο φαινόμενο...

Οἱ πέντε φίλοι κυττάζονται ἀνήσυχτοι. Ὑστερα τὰ βλέμματά τους γυρίζουν μηχανικά πρὸς τὰ κάτω κι' ἀρχίζουν νὰ κυττοῦν πάλι μετὶ ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ μεγαλύτερο φόβον τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἀγνωστου κόσμου πάνω ἀπὸ τὸν ὁποῖον περνοῦν.

—Νὰ φύγωμε ἀπὸ δῶ! λέει ξαφνικά ἡ Ντάινα μετὰ μάτια σὰν γυάλινα ἀπὸ ἕναν ἀζυναίσθητο φόβον σὰν νὰ τὴν τυραννοῦν κακὰ προαισθήματα.

Κανεὶς δὲν φαίνεται νὰ ἔχη ἀντίρρησι. Κανεὶς δὲν ἔχει ὀρεξι νὰ προσγειωθῆ πάνω σ' αὐτὸν τὸν ἀγνωστο κόσμον. Ὁλοὶ φοβοῦνται. Ἐχουν φτάσει ἐδῶ

(*) Διάβασε τὸ 16ο τεῦχος τοῦ «ΤΑΝ» μετὶ τίτλο: «ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ».

παρά τη θέλησί τους, τραθηγμένοι από μια άρατη δύναμη που ασφαλώς θα είναι μεγαλύτερη από τη δική τους άφου κατάφερε να τους έκμηδενίση τόσο εύκολα τη θέλησί τους και τη δύναμη του αστροπλοίου τους.

Ο Τάν ρίχνει μια ματιά πάνω στα τρομερά βράχια που αποκαλύπτονται κάτω από τα πόδια τους όσο το πλανητόπλοιο προχωρεί με μικρή σχετική ταχύτητα μέσα στην ήρεμη ατμόσφαιρα του άγνωστου κόσμου.

— Ας φύγωμε!, λέει κι' αυτός. Δεν έχομε καμμιά δουλειά σ' αυτό το άστρο όσο κι' αν παρουσιάζει ενδιαφέρον και μυστήριο. Ασφαλώς αυτός που μάς κουβάλησε ως εδώ θα θέλη να προσγειωθούμε και δεν φαντάζομαι να το θέλη για καλό. Γιατί λοιπόν να μπλεχτούμε σε μια νέα και ίσως τρομερά επικίνδυνη περιπέτεια παρά τη θέλησή μας;

— Αυτός που μάς κουβάλησε; κάνει ο Τζός ανοίγοντας το στόμα του από την έκπληξη. Τί έες να πής, Τάν; Έννοείς πως μπορεί να υπάρχει κάποιο ζωντανό και λογικό Όν κρυμμένο πίσω απ' αυτά όλα; Έσύ μόνος σου δεν απέκάλεσες τη φωτοβύελλα αυτή ως φαινόμενο;

— Είπα φαινόμενο, άπαντά ο Τάν ψύχραιμα. Δεν προσδιώρισα αν είναι φυσικό ή τεχνητό. Θυμούνται την πρώτη ορρά που μάς παρέσυρε ή ίδια δίνη, ότι παραλίγο να συγκρουσθούμε μ' ένα άστρο πάνω στο οποίο υπήρχε ένα κτίριο που ασφαλώς κάποιο λογικό Όν το κατασκεύασε. Άφου και τη δεύτερη

φορά μάς παρασέρνει πάλι ή ίδια δίνη, γιατί να μην υποθέσωμε πως το ίδιο αυτό Όν την προκάλεσε και στην μια και στην άλλη περίπτωση;

— Έχεις δίκιο... μουρμουρίζει ο Τζός και τα μάτια του σκοτεινιάζουν.

Ο φιλοπόλεμος πράκτωρ του Έφ Μπι Άϊ τώρα που αποκαλύπτεται πως κάποιος ζωντανός έχθρος κρύβεται πίσω από τα παθήματά τους, δεν δείχνει πια και τόσο μεγάλη

«...Τρεις ήλιοι!, ξεφωνίζει ο Τζός Μάρτιν γουρλώνοντας τα μάτια του...»

προθυμία σαν πριν να εγκαταλείψουν αυτό το άστρο. Λέν του άρσσει καθόλου να τόν προκαλούν όποιος κι' άν είναι αυτός που το κάνει. Σε άλλη περίπτωση θα προτιμούσε να πεθάνη παρ να ύποχωρήση και θα κατέβαινε πάνω σ' εκείνο το άστρο να άναμετρηθη άντρίκια με τόν έχερó που τόν προκάλεσε. Μά τώρα ξέρει πώς δέν μπορεί να τó κάνει. Δέν διακινδυνεύει μονάχα τη ζωή του αλλά και τη ζωή τών τεσσάρων άγαπημένων συντρόφων του.

Όσο για τόν Τάν κι' αυτός δέν έχει πολύ μεγάλο κέφι να ύποχωρήση για έντελώς όμως διαφορετική αίτία. Εκείνος έχει άρχισει να καίγεται τρομερά από μια άκατανίκητη περιέργεια. Φαινόμενα έντελώς άγνωστα σ' αυτόν που οι γνώσεις του είναι τόσο άπέραντες, είναι φυσικό να τόν έρεβίζουν και να θέλη να μάθη... Να μάθη για τήν προέλευσί τους, για τήν άφορμή που τά δημιουργεί, για τόν τρόπο με τόν όποιον δημιουργούνται... Για όλα... Βρίσκεται στην άκρη μιας μεγαλόπρεπης και άνεξηγήτης φωτοθύελλας που τούς έχει οδηγήσει σ' αυτόν τόν κόσμο μυστικά κι' απ' αυτούς τούς ίδιους... Θα ήθελε να μείνη για να μάθη... Να δη... Κι' αυτός όμως δέν μιλάει. Δέν μιλάει για τόν ίδιο λόγο άκριβώς με τόν Τζόε. Δέν θέλει να κινδυνεύσουν οι φίλοι του.

Η Ρένα, ή άτρόμητη Έλληνοπούλα, δέν ενδιαφέρεται καθόλου άν θα μείνουν ή άν θα φύγουν. Δέν νοιώθει κανένα φόβο μέσα της όσο είναι στο πλευρό του υπερέκσμου άγοριού, που τó

φαντάζεται άκατανίκητο... Άτρωτο. Άν ήξερε πώς μέσα του ό Τάν λαχταράει να μείνη θάλεγε κι' αυτή να μείνουν. Τώρα που και τó έξώκοσμο παιδι κι' ό Τζόε λένε να φύγουν, συμφωνώντας με τήν Ντάινα, συμφωνεί κι' αυτή μαζί τους.

Η Ντάινα κι' ό διαβολεμένος Τζίτσου είναι οι μόνοι που λαχταρούν με όλη τους τήν καρδιά να φύγουν άν και για διαφορετικούς λόγους ό καθένας. Η κοπέλλα νοιώθει έναν άνεξηγητο φόβο που τήν σπρώχνει μακριά από τούτο τó άγνωστο άστρο. Κάποιο προαίσθημα τρομερού κινδύνου πιέζει τά στήθια της. Όσο για τόν Τζίτσου, αυτός... πεινάει. Κυττάει τά βράχια που διαδέχονται τó ένα τó άλλο σαν πραγματική θάλασσα κάτω από τά πόδια τους και σκέπτεται:

«Ό, Μάσα! Όλο πέτρες κόσμος αυτός! Πέτρες δέν έχει κυνήγι, δέν έχει καρπούς, ούτε ρίζες, δέν έχει ψάρια, δέν έχει τίποτε τρώγεται! Ούτε αυτές ίδιες τρώγεται! Μακριά από τούτον άφιλόξενο κόσμο!»

Η μεγάλη απόφασις

Ο ΤΑΝ τινάχτηκε ξαφνικά στη θέσι του σαν να έχη ξυπνήσει από κάποιο όνειρο.

—Άς φύγωμε λοιπόν!, μουρμουρίζει. Δέν έχομε παρ να άνάψωμε τούς πυραύλους μας και να κλείσωμε τη μεταλλική καλύπτρα άνυψώνοντας συγχρόνως τη μύτη του άστρόπλοιου προς τόν ούρανό! Άποχαιρητήστε αυτό τó άστρο και κρατηθεί-

τε από τις χειρολαβές!

“Όλοι έκτελούν τις οδηγίες του υπερκόσμου αγοριού που όσο βρίσκονται μέσα στο πλανητόπλοιο είναι ο φυσικός αρχηγός της συντροφιάς τους. ‘Ο τελευταίος αυτός γυρνάει δύο διακόπτες και κατεβάζει έναν μοχλό.

Τίποτα δεν γίνεται! Το άστροσκάφος τους δεν παίρνει καμιά ώθηση προς τα εμπρός μεγαλύτερη! Κανένας θόρυθος δεν ακούγεται από το μέρος των πυραύλων που να τους ειδοποιή πώς έχουν άναψει. Κι’ όμως έχει κατεβάσει τον μοχλό που τους μεταδίδει την πυροδότησι και ούτε είναι άναμμένο το κόκκινο φωτάκι που προειδοποιή όταν υπάρχει κάποια βλάβη!

—Είναι έξωφρενικό!, μур-μουρίζει ο Τζός. “Αν δεν έχουν βλάβη θάπρεπε να άναψουν και να πάραμε μπρός!

—Και πώς φεύγομε τόση ώρα, άφου δεν είναι άναμμένοι οι πύραυλοι! φωνάζει ξαφνικά ή Ρένα άναπηδώντας στη θέση της. Δεν θρискόμαστε στο Κενό όποτε να μās φτάνη ή επιτάχυνσις για να προχωρούμε συνεχώς με την ίδια ταχύτητα! Έδώ υπάρχει τριβή! Θάπρεπε ή ταχύτητά μας να έλαττώνεται συνεχώς μέχρι που να πέσωμε να τσακιστούμε πάνω στα βράχια! Θάπρεπε κιόλας ναχωμε τσακιστή!

‘Ο Τάν γουρλώνει τα μάτια του και κυττάζει με θαυμασμό τη συντρόφισσά του. ‘Ο Τζός τινάζεται κι’ αυτός από τη θέση του και μένει με το στόμα άνοιχτό ενώ ο τρόμος στα μάτια της Ντάινας μεγαλώνει.

Μέσα στη σύγχυσί τους και στην ταραχή των πρώτων στιγμών που συνήλθαν από την έξωκοσμη και μυστηριώδη ύποβολή, κανείς τους δεν είχε σκεφθή την σημαντική αυτή λεπτομέρεια. Τώρα που τα συλλογίζονται όλοι νοιώζουν τυλιγμένοι παράξενα μέσα σ’ έναν τρομερό και μυστηριώδη κλοιό που έμποδίζει τις κινήσεις τους.

‘Ο Τάν με βιαστικές και πυρετικές κινήσεις πιάνει τα πηδάλια του σκάφους για να το διευθύνει όπως θέλει αυτός, μα σε λίγο διαπιστώνει πως ούτε τα πηδάλια ενεργούν στον άέρα του σατανικού έτούτου κόσμου. Ούτε ως πηδαλιοχούμενο μπορεί να οδηγήση το «Σύμπαν Ι». Δεν υπάρχει κανείς τρόπος να το μετακινήσουν από την πορεία που άκολουθει μόνο του, σταθερά, με προορισμό άγνωστον για τους γήιινους που είναι αιχμάλωτοι μέσα στο πλανητόπλοιο τους.

‘Ο Τάν γυρίζει άπελπισμένος και κυττάζει τους συντρόφους του.

—Δεν γίνεται λοιπόν τίποτε; ρωτάει ο Τζός, που καταλαβαίνει πολυ καλά το βλέμμα του.

—Το μόνο που μπορούμε να κάνωμε είναι να περιμένωμε!, άποκρίνεται το υπερκόσμιο άγόρι ήρεμα.

‘Η Ρένα λέει ξαφνικά:

—Κι’ άλλη φορά μās έχει τύχει να μη μπορούμε να οδηγήσω με το σκάφος σύμφωνα με τη θέλησί μας, μα τότε θρискόμαστε μέσα σ’ ένα ξένο πλανητόπλοιο που ήταν τηλεκατευθυνόμενο. Πώς μπορεί να εξηγηθή αυτό το

καταπληκτικό φαινόμενο, να τη λεκατευθύνουν το «Σύμπαν Ι» από μακριά, αφού δεν υπάρχουν εδώ μέσα οι αντίστοιχες συσκευές τηλεκατευθύνσεως;

— Έχεις δίκιο, Ρένα, αποκρίνεται ο Τάν κυττάζοντας τη μικρή έλληνοπούλα με θαυμασμό για άλλη μιὰ φορά. Ή παρατήρησής σου είναι ολόσωστη και κανείς δεν μπορεί να άπαντήση γιό τήν ώρα σ' αυτήν! Τό μόνο που μπορούμε να πούμε είναι μιὰ λέξις: Μυστήριο! Θα περιμενωμε και θα δούμε! Δεν μπορούμε να κάνωμε τίποτε άλλο!

— Αφού δεν φαίνεται φυσικό να μάς κατευθύνουν από μακριά, λέει ο Τζόε, μήπως ο έχθρός που μάς οδηγεί όπου θέλει αυτός, βρίσκεται εδώ μέσα;

— Έδώ μέσα!

— Ναι, εδώ μέσα! Μπορεί να είναι άόρατος και να μη μπορούμε να τον διακρίνωμε!

Ο Τάν κουνάει τó κεφάλι του με άμφιβολία.

— Δεν τó πιστεύω, κύριε Μάρτιν!, τó άποκρίνεται. "Όχι για τί θάταν περίεργο γιά ένα "Όν να είναι έντελώς άόρατο στα μάτια τά δικά μας. Σ' έναν κόσμο άγνωστο και τόσο μακρυνό κανείς δεν μπορεί να ξέρη τί είναι δυνατόν να συναντήση. Μά αν υπήρχε ένα τέτοιο "Όν να οδηγή τó «Σύμπαν Ι» χειριζόμενο τά διάφορα όργανά του, θάπρεπε όταν τó χειριζόμεν κι' εγώ πρò ολίγου να με υπακούν. Ή τούλάχιστον να αισθανθώ τήν αντίστασι του σ' αυτά, αν δεν μ' άφηνε να τά χειριστώ. Μά δεν συνέβη τίποτε άπ' όλα αυτά. Ο έχθρός μας — αν είναι έχ-

θρός, γιατί κι' αυτό δεν είναι άκόμα τελείως βέβαιο — μάς τραβά από μακριά. "Άς μη άνυπομονούμε να μάθωμε από τού άκριβώς... Σε λίγο θα φτάσωμε. Δεν μπορεί παρὰ να μάς οδηγή κοντά του...

ΤΟ ΑΣΤΡΟΠΛΟΙΟ σάν γιγάντιο πουλί περνάει πάνω από τις άπόκρυμες βουνοκορφές και τούς σθησμένους κρατήρες.

Πυκνά, μαύρα σύννεφα γεμίζουν τόν ούρανό από τή μιὰ του άκρη μέχρι τήν άλλη και παρ' όλα αυτά ή ζέστη είναι άφόρητη και τó φώς

τόσο πολύ σάν να είναι ή λαμπρότερη λιακάδα.

— Παράξενο! μουρμουρίζει συνεχώς τó υπερκόσμιο άγόρι ο Τάν. Αυτός ο τόπος είναι ο πιό περίεργος που θα μπορούσε ποτέ να φανταστώ. Οι ήλικιωμένοι διαστημοπόροι τού Βάα δεν είχαν μιλήσει ποτέ γιά έναν τέτοιον κόσμο σάν αυτόν. Αυτή ή ζέστη με τóση συννεφιά κι' αυτό τó φώς, είναι περίεργα πράγματα.

— Ίσως ο ήλιος να βρίσκεται πολύ χαμηλά, είπε ο Τζόε.

— Δεν φαντάζομαι, να είναι αυτή ή αίτία. Βέβαια ή ζέστη εξηγείται μ' αυτόν τόν τρόπο, αλλά τó φώς όχι. Γιά νάταν τόσο χαμηλά που να ρίχνη τόσο φώς μέσα από τόσα ολόμαυρα σύννεφα, θάπρεπε να φλέγεται ολόκληρος. Κανένα ζωντανό πλά

σμα δεν θα μπορούσε να ζήσει εδώ πάνω και άσφαλως κι' εμείς θα είχαμε γίνει από ώρα ψητοί.

—Μά τότε;

—“Ας περιμένουμε!, ξαναλέει το υπερκόσμιο αγόρι με σφιγμένα τα χείλια. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο παρά να περιμένουμε...

Για ώρες ολόκληρες περνούν πάνω από ατέλειωτα βουνά και κρατήρες που και μόνο το αντίκρουσμά τους κάνει τους γήινους και νωϊώζουν ένα σφίξιμο μέσα στην καρδιά τους. Και τέλος, επάνω που όλοι έχουν αρχίσει να σκέπτονται μήπως το άστρο αυτό δεν έχει τίποτε άλλο από βουνα και κρατήρες σ' όλη του την επιφάνεια, τα τελευταία αυτά σταματούν και θγαίνουν σε μια άπεραντη, ανοιχτή κοιλάδα. Μά και η κοιλάδα αυτή δεν είναι λιγώτερο τρομερή από τα βουνά. Σε όλη την έκτασή της, είναι ένας ομαλός βράχος! Καθόλου χώμα. Καμιά βλάστησις. Μόνο πελώριες ρωγμές και σκασίματα παντού σαν να έχη ανοίξει από άπειρες σεισμικές δονήσεις. Κι' επάνω που όλοι έχουν προσηλωθή στο υποβλητικό και άγριο θέαμα, μια φωνή ακούγεται:

—Μιά σκιά! Έκεί κάτω!

Είναι η Ντάινα, που κυττάζοντας από το κρύσταλλο του «Σύμπαν Ι» προς μια κατεύθυνσι που δεν βλέπει κανείς άλλος εκείνη τη στιγμή, έχει διακρίνει πράγματι μια μακρόστενη σκιά που τρέχει πάνω στον όμαλο βράχο που σκεπάζει τον άγνωστο πλανήτη. “Όλοι στρέφουν τα βλέμματά τους προς τα εκεί.

—“Έχει δίκιο η Ντάινα!, λέει ο Τζόε έκπληκτος. Είναι μιὰ σκιά εκεί κάτω που τρέχει πάνω σ' αυτόν τον άπαισιο πλανήτη!

—Είναι η σκιά του «Σύμπαν Ι» άπλούστατα, άποκρίνεται ήσυχχα το υπερκόσμιο αγόρι. Βγήκε ο ήλιος επάνω, δεξιά μας. Κυττάξτε: Έκεί που έχουν ανοίξει τα σύννεφα αφήνοντας έλευθερο ένα μικρό κομμάτι.

“Όλοι στρέφουν τα μάτια

«...Για να άποδείξη τον ισχυρισμό του ο Τζόε δίνει μιὰ κλωτσιά σ' ένα από τα περίεργα βράχια που βρίσκονται μπρος του...»

τους πρὸς μιὰ νέα διεύθυνσι τῶρα, ἐκεῖ πού τοὺς δείχνει ὁ Τάν. Πράγματι, ἔχει βγῆ ὁ ἥλιος. Τὰ σύννεφα ἀρχίζουν λίγο λίγο νὰ σκορποῦν.

— Ἐπὶ τέλους! λέει ὁ Τζόε χαρούμενος. Νὰ φύγουν αὐτὰ τὰ πένθιμα κρέπια ἀπὸ πάνω μας!

Κυττάζει τὸν Τάν καὶ βλέπει μὲ ἐκπληξι πὼς τὸ πρόσωπο τοῦ ὑπερκόσμιου ἀγοριοῦ εἶναι σκυθρωπὸ καὶ στενοχωρημένο.

— Τί ἔχεις ἐσύ; τοῦ λέει εὐθυμα. Ἐσύ σκέπτεσαι καὶ κάνεις λογαριασμούς μες στὸ μυαλό σου! Δὲν θάθελα ποτέ μου, φιλαράκο, νὰ ξερώ τόσα πράγματα ὅσα ἐσύ! Θάμουν ἀνάγκασμένοι ὅλη τὴν ὥρα νὰ σκοτιζῶ τὸ μυαλό μου γιατί τὸ κάθε πράγμα πού θάβλεπα καὶ τὸ πιὸ φαινομενικὰ ἀσήμαντο, θάχε χίλιες δυὸ πιθανὲς ἐξηγήσεις γιὰ μένα ὅπως ἔχει τώρα γιὰ σένα! Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς καλὴ ὥρα — γιατί μελαγχόλησες ἀντὶ νὰ χαρῆς, βλέποντας αὐτὸν τὸν ἥλιο;

Ὁ Τάν χαμογελᾷ βιασμένα γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μεγάλο φίλο του:

— Νὰ σὰς πῶ, κύριε Μάρτιν. Ὁ ἥλιος αὐτὸς — ὅπως βλέπετε καὶ μόνοι σας — βρίσκεται πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν πλανήτη αὐτόν. Ὁ δίσκος του εἶναι περίπου ὁ μισὸς ἀπὸ ὅσος φαίνεται ὁ δίσκος τοῦ ἡλιοῦ στὴ Γῆ...

— Καὶ λοιπόν;

— Λοιπόν, μ' ἔναν τέτοιο ἥλιο, ἢ ζέστη καὶ τὸ φῶς αὐτὸ πού ὑπάρχει ὀλόγουρά μας, εἶναι ἐντελῶς ἀφύσικα πράγματα!

— Διάβολε!, φωνάζει ὁ Τζόε Μάρτιν. Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ πὼς

δὲν θάθελα καθόλου νάμουν σφός. Στ' ἀλήθεια αὐτὸ εἶναι γιὰ νάσαι, φίλε μου! Τί λές ἐσύ πὼς μπορεῖ νὰ συμβαίνει; Βρίσκεις καμμιά ἐξήγησι τοῦ νέου τούτου φαινομένου;

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Τάν. Τὴν ἐξήγησι τὴν δίνει ὁ μικρὸς ἀραπάκος πού χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται καθόλου γιὰ τὰ ἐπιστημονικὰ θέματα πού ἀπασχολοῦν τοὺς συντρόφους του, ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ χαζεύῃ ἔξω ἀπὸ τὸ κυκλικὸ κρύσταλλο πού τριγυρίζει τὸν θάλαμο κυβερνήσεως τοῦ αστεροπλοίου. Ἀπλώνει τὸ χέρι του γεμάτος ἐκπληξι πρὸς ἓνα σημεῖο καὶ ξεφανίζει γουρλώνοντας τὰ ὀλοστρόγγυλα μάτια του:

— ὦ, Μάσα!! Κι' ἄλλος ἥλιος! Αὐτὸς κόσμος ἔχει δυὸ ἥλιος, Μάσα Τάν!

Μὲ τρομερὴ ἀπορία στρέφουν οἱ φίλοι μας πρὸς τὰ ἐκεῖ πού δείχνει ὁ μικρὸς Τζίπσυ γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν μέσα σὲ μιὰ στιγμή πὼς δὲν πρόκειται καθόλου γιὰ λάθος. Ἐνας δεύτερος ἥλιος ἔχει φανῆ ἀνάμεσα στὰ σύννεφα πού ὀλοένα σκορπιζόνται πάνω στὸν οὐρανὸ καὶ διαλύονται σὲ μαυριδερά ζέφτια.

Ὅλοι οἱ ἀστεροναῦτες στρέφονται καὶ κυττάζουν τὸν Τάν σὰν νὰ περιμένουν ἀπ' αὐτόν νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὸ γεγονός. Μὰ τὴν φορὰ τούτῃ οὔτε τὸ σοφὸ ἀγόρι φαίνεται πιὸ σοφὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συντρόφους του. Ἡ ἐκπληξι του εἶναι τρομερὴ καθὼς κυττάζει ψηλὰ στὸν οὐρανὸ τὸν δεύτερο ἥλιο πού ἔχει φανῆ. Καὶ σὰν νὰ μὴ ἔφταναν αὐτοί, τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι, βλέπει νὰ ἀνοίγουν καὶ σὲ τρίτο σημεῖο τὰ

σύννεφα και να ξεπροβάλλει και τρίτος ήλιος!

Μαζί με τόν Τάν τόν άντιλαμ βάνονται και οί άλλοι τέσσερις άστροναύτες και μιá δυνατή κραυγή έκπληξέως θγαίνει από όλων τά στήθια.

—Τρείς ήλιοι!, ξεφωνίζει ό Τζόε Μάρτιν γουρλώνοντας τά μάτια του σαν μικρό παιδί που βλέπει κάτι πολύ θαυμαστό! Αυτό πιά καταντάει έξωφρενικό! Άπίθανο! Πρωτάκουστο! Πώς δαίμονα μπορεί και διατηρείται ισορροπία σ' έτουτον τόν σατανικό κόσμο; Πώς διάβολο δέν πιάνει φωτιά από τις άντανακλάσεις τριών ήλιων;

—Κανείς δέν μπορεί να άπαντήση σ' αυτά τά έρωτήματα, μουρμουρίζει ό Τάν με τά μάτια γουρλωμένα σαν του Τζόε. "Ίσως ή έξηγησις είναι πώς οί ήλιοι αύτοι βρίσκονται μακρυνά από τούτο τό άστρο... Ίσως πώς είναι μικροί και δέν έχουν τόση δύναμη πυρός... Κανείς δέν ξέρει ποιά είναι ή αλήθεια. "Όσο για τήν ισορροπία τών κόσμων δέν μπορεί να τή χωνέψη τό κεφάλι μου! Φαίνεται πώς έδώ όλα έκείνα που στόν Βάα και στη Γη άποτελούν φυσικούς νόμους, είναι κουβέντες χωρίς κανένα νόημα και χωρίς καμμιά αξία!

Σάν έπιβεβαίωσι, στα λόγια του άγοριού, ένας τέταρτος ήλιος ανατέλλει τή στιγμή αύτη από τό βάθος του όρίζοντα, που δάφεται για μερικά λεπτά πορφυρός.

—Ω, Μάσα!, ξεφωνίζει ό Τζίπσω χάσκοντας... Ξημέρωσε!

Και παρ' όλη τήν άδελαιότητα μέσα στην όποία βρίσκονται και τόν τρόπο που φωλιάζει στο

βάθος τής ψυχής τους, κανείς από τους άστροναύτες δέν μπορεί να συγκρατήσει τά γέλια στην έξωφρενική παρατήρησι του μικρού άραπάκου.

ΟΙ ΩΡΕΣ περνούν χωρίς καμμιά άλλαγή είναι πολλές. Το «Σύμπαν Ι» δέν ταξιδεύει με καθόλου αξιόλογη ταχύτητα. Το θράχινο έπίπεδο έδαφος με τά έκατομμύρια τις ρωγμές που ύπάρχει κάτω από τά πόδια τους δέν λέει να αλλάξη ούτε για μιá στιγμή. Δίνοντας τή θέσι του σε κάτι άλλο που να σπάση τήν τρομερή αύτη μονοτονία. Οί πέντε άστροναύτες γευματίζουν για μεσημέρι όταν τά ρολόγια τους δείχνουν πώς πέρα στη μακρυνή Γη, στην πατρίδα τους τήν Άμερική είναι τώρα μεσημέρι. Δειπνούν, σε μερικές ώρες πάλι που πάντα σύμφωνα με τά ρολόγια τους έχει έρθει τό βράδι. Κανείς δέν έχει όρεξι για φαί. Τρώνε όμως άναγκαστικά μιá που ξέρουν πώς πρέπει να τρώνε για να έχουν όλες τις δυνάμεις τους άκμαίες όταν θα φτάση ή ώρα του κινδύνου που κανείς δέν άμφιδάλλει πώς θα φτάση.

Έδώ σ' αυτόν τόν κόσμο δέν ύπάρχει ήμέρα και νύχτα. Καθώς από πολλές ώρες πιά όλα τά σύννεφα έχουν χαθή από τό ούρανό, που έχει ένα χρώμα έντελώς κίτρινο, πέντε ήλιοι λάμπουν πάνω σ' αυτόν και σκορπίζουν τό φώς τους στο τρομερό θράχινο έπίπεδο που άστράφτει έκτυφλωτικά από αυτό. Πέντε έπίσης σκιές του Σύμπαν Ι» τρέ-

χουν πάνω στο έδαφος κι' ό καθένας αντίστοιχί και σε καθένα από τους ήλιους αυτούς που έχουν διαφορετική θέσι πάνω στον κίτρινό ούρανό. Σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού τους έχουν παρακολουθήσει όκτώ ανατολές ήλιων και έπτά δύσεις. Φαίνεται πώς το άστρο αυτό είναι περικυκλωμένο από ήλιους κι' έτσι δεν υπάρχει σημείο του που να μην είναι αιώνια μέρα.

Ό Τάν από ώρα έχει αρχίσει να ασχολήται με την ανάλυσι του άτμοσφαιρικού αέρα που υπάρχει εδώ. Όταν έχει τελειώσει, πιά μ' αυτή τη δουλειά μουρμουρίζει στη Ρένα που είναι σκυμμένη δίπλα του και τον παρακολουθεί με ένδιαφέρον:

—Καλά το κατάλαβα. Τα στοιχεία που αποτελούν την άτμόσφαιρα του κόσμου έτούτου, τον αέρα αυτόν, είναι τόσο δηλητηριώδη, ώστε θάφτανε μιá εισπνοή μονάχα για να πέση νεκρός ένας άνθρωπος της Γής ή του Βάα!

—Ίσως να μη χρειαστή να βγούμε καθόλου έξω!, αποκρίνεται το κορίτσι σοβαρά.

—Μακάρι...

—Τί είδους στοιχεία είναι αυτά; Ξαναρωτά ή Έλληνοπούλα που θέλει πάντα να μαθαίνη όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα από αυτά που ξέρει ό Τάν.

—Τα πιο πολλά είναι έντελώς άγνωστα της λέει. Υπάρχει θειάφι σε τρομερή αναλογία, διοξειδίου του άνθρακος άλλο τόσο και όλεθυλίνη — ένα στοιχείο της άτμοσφαιρας του Βάα, που δεν υπάρχει καθόλου στη Γή. Από τη μεγάλη ποσότητα

του θειαφιού προκαλείται κι' αυτό το κίτρινο χρώμα, που έχει ό ούρανός. Από την πρώτη στιγμή που είδα το χρώμα του κατάλαβα πώς ό αέρας έτούτος βόταν όπωσδήποτε άκατάλληλος για μάς. Πάντα όμως κανείς πρέπει να καταφεύγει στα τελειότερα όργανα για να σιγουρευτεί καλύτερα... Τούλάχιστον όσο τά έχη στη διάθεσί του.

Τη στιγμή αυτή ό Τζός που κάθεται σαν φρουρός στη θέσι του πρώτου πιλότου μήπως συμβή τίποτα, φωνάζει δυνατά:

—Τάν! Το σκάφος αρχίζει να χαμηλώνη!

ΤΟ ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟ αγόρι μαζι με τη Ρένα τρέχουν ταργμένοι κοντά στον Τζός. Μαζί τους φτάνουν από μέσα από τις καμπίνες που άκουσαν τη φωνή του και ή Νταίνα με τον Τζίπ-συ που είχαν πέσει για να αναπαυθούν μερικά λεπτά.

Ό πράκτωρ του Έφ Μπί Άϊ έχει δίκιο. Το πλανητόπλοίο τους σιγά - σιγά έχει αρχίσει και χαμηλώνει. Από μακριά μπροστά τους κάτι ξεχωρίζει, που δεν μπορεί να πάρη συγκεκριμένη μορφή ακόμα. Πάντως είναι γεγονός πώς ό όμαλός εκείνος θράχινος φλοιός που για όλόκληρες ώρες πετούν από πάνω του, τελειώνει πιά σ' εκείνο εκεί πέρα το σημείο. Κι' όσο πιο πολύ ζυγώνουν τόσο αρχίζουν να ξεχωρίζουν καλύτερα περιτίνοσ πρόκειται. Είναι μιá

ἀπέραντη κοιλάδα, στην οποία ξεπετάγονται κάθε τόσο μικρά αλλά τρομερά στην όψη βράχια. Μοιάζει σαν ένα ἀπέραντο δάσος από πέτρινους κορμούς δέντρων χωρίς καθόλου φύλλα ή κλαδιά.

Το «Σύμπαν Ι» χαμηλώνει περισσότερο έτσι που δεν τους αφήνει να δουν πιά παρά μόνο την άρχη του έξωφρενικού αυτού δάσους.

— Πρώτη μου φορά βλέπω τέτοιου είδους βράχια! Ξεφωνίζει ο Τζόε με θαυμασμό. Ποιά γεωλογική αίτια μπορεί να τὰ σχημάτισε έτσι σ' αυτό το καλούπι;

— Κανείς δεν ξέρει! μουμουρίζει το υπερκόσμιο άγόρι πεχη κολλήσει σ' αυτή τη σκέψη. Θα δούμε! Μόνο να περιμένωμε μάς μένει αφού δεν μπορούμε να κουνήσωμε τὰ χέρια μας...

— Να περιμένωμε αλλά πόσι; μουμουρίζει ο άνυπόμονος πράκτωρ του "Εφ Μπι "Αϊ. Κοντεύω να σκάσω πιά!

— Θα περιμένωμε αναγκαστικά μέχρι τότε που θα μάς δοβή ή εύκαιρία να χρησιμοποιήσωμε τὰ χέρια μας... Καί μιὰ που δεν είναι στον έλεγχο μας ή προσγειώσεις της ρουκέτας μας, τὸ καλύτερο που έχομε να κάνωμε είναι να φορέσωμε από τώρα τὰ σκάφανδρά μας...

— Περιμένεις δηλαδή πώς μπορεί να συντριβή το «Σύμπαν Ι» πάνω σε τούτο τὸ άστρο; ρωτὰ ή Ντάινα και τὸ πρόσωπό της γεμίζει τρόμο.

— Όλα πρέπει να τὰ περιμένωμε γιατί μόνον έτσι θάχωμε πιθανότητες να έπιζήσωμε! άπο-

κρίνεται σοβαρά και ψυχραιμα τὸ άγόρι.

— Δεν βέλω να φορέσω αυτή τη μάσκα εδώ μέσα!, φωνάζει ὀστερικά ή Ντάινα και ὀρμάει στην άγκαλιά του Τζόε. "Οχι, δεν βέλω! "Αν συντριβή τὸ σκάφος πάνω σ' αυτόν τὸν βράχινο κόσμο, καλύτερα να άναπνεύσω τὸ δηλητήριο και να πεθάνω! Τί να τὸ κάνω να παρατείνω τη ζωή και την άγωνία μου μερικὲς μέρες;

Ὁ Τζόε την άρπάζει από τὰ μπράτσα, τή σφίγγει και την κυττάζει στα μάτια άύστηρά. Ἡ φωνή του είναι έπιτακτική όταν τής μιλά:

— Κάνε αυτό που λέει ὁ Τάν, Ντάινα! Είναι τὸ σωστὸ και αυτό θα κάνωμε. Ὁ άνθρωπος δεν έχει τὸ δικαίωμα να άυτοκτανή! Είναι γεννημένος για να άγωνίζεται συνεχῶς με τὸν θάνατο! Ἄπο την στιγμή που θ' άνοίξη τὰ μάτια του μέχρι που να τὰ κλείση.

Ἡ Ντάινα σκύβει τὸ κεφάλι και μαζί με ὄλους τὸς άλλους πηγαινει να φορέση τὸ σκάφανδρο της.

"Ὀλη αυτή την ώρα τὸ «Σύμπαν Ι» χαμηλώνει διαρκῶς. Πολλὲς φορές τὸ υπερκόσμιο άγόρι έπιχειρεί να άνάψη πάλι τὸς πυραύλους και να πάρη τη διακυβέρνησι του σκάφους στα χέρια του. Κανένα μηχανήμα πλεύσεως του άστροπλοίου δεν ὕπακούει στοὺς χειρισμούς του.

Μοιραία τὸ τέρμα του ταξιδιού τους είναι εκείνο που θέλει ή άγνωστη δύναμις που τὸς τραβά άκατανίκητα. Τὸ σκάφος φτάνει στην άκρη του παράξενου εκείνου βράχινου δάσους κι'

ἀκριβῶς ἐκεῖ μπροστὰ ἀκουπάει ἀνάλαφρα στὸ ἔδαφος καὶ σταματᾷ.

Τίποτε ἄλλο δὲν συμβαίνει. Κανεὶς δὲν ἐμφανίζεται οὔτε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ διαστημόπλοιο, οὔτε ἀπὸ μέσα. Καμμιά γεωλογικὴ ἢ καιρικὴ μεταβολὴ δὲν παρατηρεῖται. Κανένα περίεργο φαινόμενο πού νὰ τοὺς ἀνησυχῆσῃ ἢ νὰ τοὺς δώσῃ ἐλπίδες. Τίποτε. Τὸ «Σύμπαν I» ἀπλῶς σταμάτησε μπροστὰ στὰ πρῶτα βράχια τῆς ἀπέραντης βράχινης κοιλάδας. Ὁ οὐρανὸς μένει πάντα κίτρινος. Οἱ ἥλιοι κάνουν τὸ ἀργὸ ταξεῖδι τους πάνω ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἐκεῖνο κόσμο. Ὅλα τὰ ὄρθια, μακρόστενα καὶ στρογγυλά σὰν κορμούς δέντρων βράχια, ρίχνουν ἀπὸ πέντε σκιῆς τὸ καθένα στὴ Γῆ.

Ὁ χρόνος ἔχει ἀρχίσει νὰ κυλᾷ βασανιστικὰ ἀργὰ γιὰ τοὺς πέντε γῆϊνους ἀστροναῦτες. Κανεὶς δὲν ἔχει πῆ μιὰ λέξι στὸν ἄλλον μετὰ ἀπὸ μιὰ ὀλόκληρη ὥρα πού περνᾷ ἀπὸ τὴν προσγειώσι. Ὅλοι περιμένουν κάτι νὰ γίνῃ. Ἐχουν ξεχαστῆ στὴν σκληρὴ ἀγωνία τους καὶ ὀλόκληρη ἢ ψυχὴ τους ἔχει φτάσει στὰ μάτια τους. Ὁ πρῶτος πού κουνιέται κι' αὐτὴ τῆ φορά μετὰ μιὰ ὀλόκληρη ὥρα εἶναι ὁ Τάν. Ἀπλώνει τὸ χέρι του κατὰ τὸ μέρος τοῦ μὸχλοῦ πού ἀνάβει τοὺς πυραύλους καὶ τὸν ἀνεβοκατεβάλλει. Χρησιμοποιεῖ καὶ μερικὰ ἄλλα ἀπὸ τὰ ὄργανα πλεύσεως, μὰ κανένα δὲν ἐννοεῖ νὰ λειτουργήσῃ. Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ἀφήνει τὰ χέρια του νὰ πέσουν ἄτονα στὰ πλευρά του. Γυρίζει καὶ κυττάζει τοὺς συντρόφους του μὲ στενοχωρία.

—Μᾶς ἔχει ἀκόμα δεμένους!, λέει σιγὰ.

—Ποιός;

—Κανεὶς δὲν ξέρει!, ξαναλέει γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά. Δὲν ἔχομε νὰ κάνωμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένωμε!

Ὁ Τζόε Μάρτιν χτυπᾷ τὴ γροβιά του μὲ ὅλη του τὴ δύναμι στὸ μεταλλικὸ τοίχωμα τοῦ θαλάμου καὶ τὸ πρόσωπό του συσπάται ἀπὸ τὸν πόνο.

—Βαρέθηκα πιά!, φωνάζει. Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω ἄλλο! Ποιός εἶναι αὐτὸς πού δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ τὸ κουνήσωμε καὶ γιὰ τὸ κάνει; Μὲ ποιόν σκοπὸ; Ἄν ἔχη ὑπ' ὄψιν του νὰ μᾶς βλάψῃ γιὰ τὴν δὲν παρουσιάζεται νὰ μᾶς ἐξοντώσῃ;

—Κανεὶς δὲν ξέρει!

Ὁ Τζόε θυμώνει.

—Μήπως σ' ἔχει μαγέψει κι' ἐσένα; ξεφωνίζει στὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι νευρικὰ. Ἐχεις δέκα ὥρες πού δὲν ξέρεις νὰ πῆς ἄλλη λέξι ἀπ' αὐτὴ; Ποιός ξέρει καὶ ποιός ξέρει! Πρέπει κάτι νὰ κάνωμε! Ἄν δὲν ἔρχεται αὐτὸς νὰ βρῆ ἐμᾶς, νὰ πᾶμε ἐμεῖς νὰ βροῦμε αὐτόν! Τί καβόμαστε;

Ὁ Τάν τὸν κυττάζει μὲ ἐκπληξί ἀλλὰ χωρὶς θυμὸ ἢ κακία.

—Ἀλήθεια, κύριε Μάρτιν, μουρμουρίζει, μοῦ δώσατε τὴ λύσι! Αὐτὸ περιμένει ἡ δύναμις πού μᾶς κρατᾷ: Νὰ πᾶμε ἐμεῖς νὰ τὴ συναντήσωμε! Μᾶς ἔφερε καὶ μᾶς σταμάτησε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος πού ἀρχίζει ἐτοῦτος ὁ παράξενος κάμπος πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν μπορούν νὰ δοῦμε τίποτε. Θὰ μᾶς ἀφήσῃ ἐδῶ στὸ ἴδιο σημεῖο, πολὺν καιρό...

“Όσον χρειαστή να ξεδέψωμε ὄλα μας τὰ τρόφιμα. Τότε θὰ πεθάνωμε ἀπὸ τὴν πείνα...”

—Δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ αὐτό!, τὸν κόβει ἄγρια ὁ Τζόε σφίγγοντας τὶς γροθιές του γεμάτας ἀπειλὴ γιὰ τὸν ἄγνωστο ἐχθρό του.

“Ὁ Τάν χαμογελά:

—Ἀσφαλῶς δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ, κύριε Μάρτιν! Ἡ δύναμις πού μᾶς ἔχει αἰχμαλώτους θάναι —ὅπως πιστεύω — ἔνα “Ὁν με λογικῆ, ἀλλοιῶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ μεταχειριστῆ ὅλη αὐτὴ τὴν στρατηγικῆ. Ξέρει λοιπὸν πὼς κανένα ζωντανὸ καὶ πολιτισμένο πλάσμα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μείνῃ σ’ ἕνα μέρος καὶ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα, χωρὶς νὰ προσπαθῆσῃ με κάθε τρόπο νὰ ἀντιδράσῃ στὸ μοιραῖον τέλος. Ξέρει πὼς θὰ θυγούμε νὰ πάμε ἐμεῖς νὰ τὸν θρούμε, γιὰ τὴ μεγάλη μάχη: Ἡ θὰ τὸ ἐξοντώσωμε καὶ ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὴν δύναμὶ του θὰ ξαναμπούμε στὸ ἀστρόπλοιο μᾶς καὶ θὰ φύγωμε ἀπὸ τὸν κολασμένο ἐτοῦτον κόσμον ἢ θὰ μᾶς ἐξοντώσῃ αὐτό... Καὶ γιὰ νὰ μᾶς περιμένῃ, θὰ πῆ πὼς εἶναι βέβαιον πὼς θὰ μᾶς ἐξοντώσῃ αὐτό!...

“Ὁ Τζόε ἔχει χλωμιάσει. “Ὁλη ἡ πολεμικῆ του μανία ἔχει κοπάσει μέσα σὲ μιὰ στιγμῆ. Δὲ φοβάται. Ἀπλῶς νοιώθει πὼς πρέπει νὰ τὰ λογαριάσουν πολὺ καλά τὰ πράγματα πρὶν ἀποφασίσουν νὰ κάνουν τὸ μοιραῖον τόλμημα. Ἐχει μετανοιώσει γιὰ τὸν τρόπο πού μίλησε στὸν Τάν.

—Λοιπὸν, μουρμουρίζει στενοχωρημένος. Ἐχεις τὴν ἰδέα πὼς δὲν πρέπει νὰ τὸ κουνήσωμε ἀ-

πὸ δῶ μέσα ἀφοῦ τὸ τέλος μᾶς θάναι σίγουρον ἂν θυγούμε;

“Ὁ Τάν κουνάει τὸ κεφάλι του ἀρνητικῶς:

—Κάθε ἄλλο! Δὲν εἶπα πὼς τὸ τέλος μᾶς θάναι σίγουρον. Ὁ ἂν σίγουρον ἂν μείνωμε νὰ πεθάνωμε ἀπὸ τὴν πείνα! Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ θυγούμε καὶ νὰ δώσωμε τὴ μάχη πού ζητάει ὁ ἄγνωστος ἐχθρός μᾶς, κύριε Μάρτιν! Ἐκεῖνος εἶναι βέβαιος πὼς θὰ μᾶς νικήσῃ! Θὰ θεωρῆ τὸ σχέδιό του ἀκαταμάχητο. Ἐμεῖς πάλι θὰ κάνωμε τὸ δικό μας πολεμικὸ σχέδιο. Ἐνα ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ ὑπερισχύσῃ! Εἴμαι τῆς γνώμης πὼς πρέπει νὰ περιμένωμε μερικὰ εἰκοσιτετράωρα μόνο, μήπως δὲν εἶναι ἀπολύτως σωστοὶ ὅλοι οἱ συλλογισμοὶ μου. Ἄν δοῦμε πὼς δὲν γίνεται τίποτε σ’ αὐτὸ τὸ διάστημα, τότε θὰ κάνωμε μιὰ ἐξοδο. Φυσικῶς ἂν κι’ ἐσεῖς τὰ βρίσκετε σωστὰ ὅλ’ αὐτά...

—Εἶναι ὀλόσωστα!, φωνάζει ὁ Τζόε με ἐνθουσιασμό. Μπορεῖ αὐτὸς ὁ κύριος νὰ εἶναι βέβαιος πὼς ἔχει ἀκαταμάχητα ὅπλα. Ἐχομε ὅμως κι’ ἐμεῖς τὰ δικά μᾶς μυστικὰ ὅλα πού εἶστε ἐσύ καὶ ἡ Ρένα πού μπορεῖτε νὰ τοὺς κάνετε μεγάλες λαχτάρεις! Πρέπει ὅμως νὰ συμφωνήσωμε ὅλοι γιὰ τὴν ἐξοδο! Πρέπει νὰ ζητηθῆ καὶ ἡ γνώμη τοῦ τελευταίου συντρόφου μᾶς. Τί λές ἐσύ, Ντάινα;

Ἡ νέα πού ἔχει ἡρεμήσει ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ νευρικότητά της ἀποκρίνεται σταθερά:

—Θὰ κάνω ὅτι ἀποφασίσετε ἐσεῖς. Ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα ποιὸ εἶναι τὸ σωστό.

—Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς λέω κι’ ἐ-

γώ: ηλώνει ή Φένα πριν την ρωτήσω; ακόμα.

—Κι' εσύ, Τζίπυ;

Ο Άραπάκος κυτάζει με τα όλυστρογγυλα μπιτόκια του το άφεντικό του. Φαίνεται αρκετά τριμαγμένος, μα φαίνεται επίσης πώς έχει πάρει κι' αυτός την απόφασή του.

—Ω, Μάσα!, ψελλίζει με απογοήτευσί. Τζίπυς λέει, θάνατος από πείνα χειρότερος θάνατος δεν υπάρχεις! Τζίπυς λέει βγής έξω, Μάσα, κυνηγήσης αυτός... παλιάνθρωπος θέλεις πεθάνεις Τζίπυς από πείνα!

Η ήρωική απόφασις για την έξοδο έχει παρθή. Δεν έχουν παρὰ να περιμένουν λίγον καιρό, σύμφωνα με την πρότασι του Τάν. Μα όσο περιμένουν και εξακολουθεί να μη συμβαίνει απολύτως τίποτε, τόσο απομονώνονται όλοι να βγούν. Στο τέλος ή έξοδος όχι μόνο δεν φοβίζει πια κανέναν, παρὰ την θεωρούν κιόλας σαν διεξοδο από την τρέλλα που αρχίζει να τριγυρίζει επικίνδυνα τα κεφάλια τους...

Καμιά έλπίδα

ΚΑΙΡΟΣ για το μεγάλο τόλμημα έχει φτάσει. Οί πέντε άστροναύτες μας ντυμένοι με την διαπλανητική στολή τους και κρατώντας στα χέρια τους τα βαρετά όπλα των άκτίων του ήλιου που τους έχουν χορίσει οί άνθρωποι του βασιλιά Στέν, (*) είναι έτοιμοι να βγούν στην επιφάνεια του άγνωστου κόσμου για να άντιμε

(*) Διάβασε το 4ο τεύχος του «ΤΑΝ» με τίτλο: «SOS — Η Γη κινδυνεύει».

τωπίσουν τον άόρατο έχθρό τους.

Ο Τάν για μιὰ τελευταία φορά πριν από την έξοδό τους, προσπαθεί να ανάψη τους πυραύλους του άστρόπλοιου και να τὸ άπογειώσει. Δεν τὰ καταφέρει όμως. Τα όργανα του σκάφους εξακολουθούν να είναι δεμένα από μιὰ άόρατη και τρομερή προσταγή.

—Έμπρός! λέει ο Τζόε Μάρτιν.

Τώρα που βγαίνουν από το πλανητόπλοιο, ο μεγαλόσωμος και γεροδεμένος πράκτωρ του Έφ Μπι Αϊ αναλαμβάνει τὰ καθήκοντα του άρχηγού. Το σχέδιο δράσεως των άστροναυτών ή χει γίνεται από αυτόν τον ίδιο και είναι αρκετά στρατηγικό, όσο τὸ επιτρέπουν τὰ πράγματα που δεν είναι και τόσο εύνοϊκά για τους φίλους μας.

Ο Τζόε με τον Τάν και με τον Τζίπυ, βγαίνουν πρώτοι από το πλανητόπλοιο και κλείνουν κανονικά την πόρτα του πίσω τους) σαν να μην υπάρχουν άλλοι μέσα σ' αυτό. Έτσι, ελπίζουν πὸς αν τους παρακολουθήση κανένα μάτι, θὰ πιστέψη πὸς αυτοί οί τρεις άποτελούν τὸ πλήρωμα τῆς ρουκέτας και οί δυὸ κοπέλλες θὰ μείνουν ὡς έφεδρεία για να δώσουν βοήθεια σε περίπτωση ανάγκης.

Ο πράκτωρ του Έφ Μπι Αϊ, τὸ υπερκόσμιο άγόρι ο Τάν και ο διαβολεμένος άραπάκος, χώνονται χωρὶς κανένα διαταγμὸν άνάμεσα στους παράξενους βράχους που ὀλόκληρο δάσος άπλώνονται μπροστά τους. Ο Τάν δεν μπορεί να μη σταματήσει μιὰ στιγμὴ και να μην κυτάξει με δέος αυτά τὰ βράχια.

—Δεν μοιάζουν με δέντρα ά-

«Ούτε η Ντάινα ούτε η Ρένα προλαβαίνουν ν' αντισταθούν...»

πλώς!, μουρμουρίζει με θαυμασμό. Είναι στην πραγματικότητα δέντρα, κύριε Μάρτιν!

— Δέντρα!, ξεφωνίζει ο άντρας. Μά αφού είναι πέτρα, όριστε:

Και για να αποδείξει τον ισχυρισμό του δίνει μια κλωτσιά σ' ένα απ' αυτά τα περίεργα θράχια που βρίσκονται μπροστά του. Ο ήχος που ακούγεται είναι σαν να κλώτσησε πραγματικά έναν δράχο.

— Έχετε δίκιο, λέει χαμογελώντας ο Τάν. Δεν έπρεπε να πω πώς «είναι» δέντρα, αλλά πώς «ήταν» δέντρα! Είναι ένα ολοκληρω δάσος απολιθωμένο από κάποια τρομερή γεωλογική μεταβολή!

— Άς είναι!, μουρμουρίζει ο Τζόε χωρίς μεγάλο ενδιαφέρον για τέτοιου είδους αποκαλύψεις για τέτοια σιγυή. Άς προχωρήσωμε τώρα μπροστά και με προσοχή! Τα όπλα έτοιμα και το δάχτυλο στη σκανδάλη όλη την ώρα!

Και ξεκινά πρώτος κρατώντας στο ένα χέρι το όπλο με την φοβερή ακτίνα και στο άλλο ένα τσεκούρι. Κάθε τόσο κοπανάει κι' από μια δυο τσεκουριές στον κορμό ενός μαρμαρωμένου δέντρου, έτσι ώστε όταν θα περάσουν σε λίγο οι δυο κοπέλλες να βλέπουν τις χαρακιές και να μη χάσουν τον δρόμο που ακολουθήσαν κι' αυτοί.

Η πορεία μέσα στο δάσος αυτό που θυμίζει θάνατο μόνο, είναι μονότονη και κουραστική. Οι αστροναύτες παρατηρούν με όλη τους την προσοχή ολόγυρα, χωρίς να μπορούν να διακρίνουν ούτε για μια στιγμή κάτι να

κουνιέται ανάμεσα στους πεθαμένους κορμούς.

Ο πράκτωρ του Έφ Μπί "Αϊ έχει αρχίσει να άνησυχή. Μετά από ώρα σταματά. Γυρίζει στον Τάν:

— Φοβούμαι! Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου που λέω αυτή τη λέξη με είναι άληθεια! Αυτός ο δαίμονας που μάς τραβάει στο άντρον του, μάς φέρνει πολύ μακριά από τη βάση μας... Όταν θα έρθουμε αντίμετωποί του, θα μάστε ποιός ξέρε σε ποιά θέσι... Χωρισμένοι σε δυο ομάδες δεν θαχωμε την ίδια δύναμη όπως αν είμαστε όλοι μαζί... Ίσως δεν σκέφθηκα καλά όταν κατέστρωσα αυτό το σχέδιο. Ίσως είναι καλύτερα να περιμένωμε εδώ να φτάσουν και η Ντάινα με τη Ρένα...

Ο Τάν κουνάει το κεφάλι αρνητικά.

— Όχι!, λέει. Το καλύτερο είναι αυτό που κάναμε. Τη στιγμή αυτή ο αντίπαλός μας έχει στα χέρια του τη νύχη μας. Βαδίζομε στο άγνωστο ενώ αυτός ασφαλώς μπορεί και μάς παρακολουθεί! Έτσι δεν έχομε να ελπίζωμε πολλά πράγματα. Μάλλον θα πέσωμε στα χέρια του! Όταν όμως η Ρένα με την Ντάινα είναι ελεύθερες και με το πρόνομιο που έχει η πρώτη να μπορη να εξαφανίζεται από το ένα μέρος και να θρίσκειται στο άλλο, πιθανόν να μπορέσουν να μάς δώσουν σημαντική βοήθεια και ίσως καταφέρωμε να αιφνιδιάσωμε τον έχθρό μας. Φτάνει να πιστέψη πως έμεις οι τρεις είμαστε τα μόνα μέλη του πληρώματος του «Σύμπαν 1!».

Ο Τζόε Μάρτιν σκέπτεται

για λίγα λεπτά και μετά δίνει πάλι το σύνθημα να ξεκινήσουν.

—“Έχεις δίκιο, λέει στο υπερκόσμιο άγορί. Πρέπει να προχωρήσωμε μπροστά! Έμπρός λοιπόν κι' ο Θεός βοηθός...”

‘Η πορεία συνεχίζεται: χωρίς καμιά αλλαγή για λίγη ώρα, μα σιγά σιγά οι απολιθωμένοι κορμοί των δέντρων αρχίζουν να άραιώνουν. Το νεκρό δάσος φαίνεται πώς σταματάει σε λίγο. Μιά καινούργια γυμνή πεδιάδα άπλώνεται τώρα πάλι εμπρός στους άστροναύτες μας.

Οί τρεις φίλοι στέκουν στην άκρη του παράξενου και θλιβερού δάσους και κυττούν κατά την κοιλάδα. ‘Ο Τάν άπλώνει το χέρι του και δείχνει πέρα.

—Τί νάναι αυτό εκεί κάτω; μουρμουρίζει και στο μέτωπό του ζωγραφίζονται βαθειές ρυτίδες.

—Ποιό;

Κι' ο Τζόε κι' ο μικρός Τζίπου του κάκου γουρλώνουν τα μάτια τους προσπαθώντας να δούν κάτι. Δέν βλέπουν παρά μόνο μια έρημη έκταση και τίποτε άλλο, χωρίς καθόλου νερά.

‘Ο Τάν μουρμουρίζει ταραγμένος:

—Ξέχασα πώς δε μπορείτε να διητε τόσο ακραά όσο έγω... Νο μίζω πώς βλέπω κάτι εκεί πέρα στην άκρη αυτής της έρήμου. Κάτι που γυαλίζει σαν ένα μεταλλικό αντικείμενο. Δεν μπορώ να ξεχωρίσω από δω άν πρόκειται για κτίριο ή κάτι άλλο. Το θάμπωμα από το φώς δεν με άφηνει να διακρίνω το σχήμα του.

—“Άς προχωρήσωμε λοιπόν! λέει ο Τζόε Μάρτιν άποφασιστικά. “Όταν θα το ζυγώσωμε τότε

θα δούμε άσφαλώς περι τίνος πρόκειται.

Ξεκινούν χωρίς μιλιά. Στο μάλο του υπερκόσμιου άγοριού και του πράκτορος του “Εφ Μπι “Αϊ περνούν σκέψεις που τους κάνουν και άνησυχούν.

“Αν αυτό το πράγμα που διακρίνει ο Τάν είναι πράγματι ένα κτίριο και άν αυτό το κτίριο είναι το άντρο του τρομερού έχθρου τους; Τίποτε δέν ύπάρχει όλόγυρα που να μπορεί να τους προφυλάξει. Που να μπορη να τους χρησιμεύσει σαν προκάλυμμα. “Όταν ο αντίπαλός τους θα βελήση να τους χτυπήσει καθως θα πλησιάζουν, το τέλος θα είναι σίγουρο... Τί να κάνουν; Να σταματήσουν; Πάλι δέν έχουν να κερδίσουν τίποτα. ‘Η θέσις τους είναι τραγική. “Αν σταματήσουν δέν θα μπορέσουν ποτέ να ξεφύγουν από τα νύχια του “Οντος που κρατά το άστρόπλοιό τους αιχμάλωτο. Πρέπει να προχωρήσουν μπροστά έστω κι' άν τραβούν στον θάνατο. Είναι προτιμώτερο να πεθάνουν μέσα σε μια στιγμή καθως θα μάχωνται για την έλευθερία τους, παρά από τον άργο και μαρτυρικό θάνατο της πείνας.

‘Ο μόνος που δέν φαίνεται να παραφοβάται σαν τους άλλους είναι ο μικρός Τζίπου. “Οχι πώς είναι πιό γενναίος από τους δυό συντρόφους του, μα δέν καταλαβαίνει τον κίνδυνο.

«Αυτό μεταλλικό κτίριο, βλέπεις Μάσα Τάν, συλλογίζεται, πολύ - πολύ είσαι... φούρνος! Πολύ - πολύ, έχει μέσα ψητά γουρουνόπουλα! Πέντε ήλιοι φωτίζουν από ψηλά ούρανο λαμαρίνα φούρνου! Λαμαρίνα και

γεται καλά - καλά, γουρουνόπουλο μέσα φούρνο πήνεται υπέροχα! Τζίπσους νομίζεις μάλλον φούρνος ήλιακός είσαι αυτό μεταλλικό κτίριο!»

Κι' έτσι ο άραπάκος με την θαυμάσια επίσημονική του εξήγησι, είναι σχεδόν σίγουρος πώς στο τέρμα του δρόμου τους τους περιμένει ένα υπέροχο ψητό γουρουνόπουλο που τόσες φορές το λαχτάρησε από τότε που ρες το λαχτάρησε από ότε που άφησαν τη Γη και ποτε δεν κατάρφε να το γευθῆ...

ΤΟ ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟ άγόρι, δεν έχει γελαστή. Αυτό που τόσο μακρυνά έχει διακρίνει είναι πραγματικά ένα μεγάλο μεταλλικό κτίριο μες στη μέση μιάς άπέραντης και άγονης έρημου. Μετά ά-

πό μιά ώρα πορεία οί τρεις σύντροφοι έχουν φτάσει έξω από τὸ κτίριο. "Έχει σχῆμα κυκλικό και είναι κατασκευασμένο από ένα παράξενο πράσινο μέταλλο που ποτε δεν έχουν ξανσυναντήσει όμοιο οί άστροναύτες μας. Τὸ μέταλλο αυτό φαίνεται συμπαγές και πουθενά δεν φαίνεται ένα μέρος που να μπορεί να χρησιμεύει για είσοδος σε όποιαδήποτε πλάσμα. Καμμιά χαραμάδα σε όλη τριγύρω τῆν επιφάνειά του. Οί φίλοι μας στέκονται διστακτικοί και παραξενεμένοι έξω από τὸ καταπληκτικό αυτό κτίριο.

—Τί διάβολος είναι πάλι αυτός; μουρμουρίζει ό Τζός στον

Τάν. "Από που μπαίνει εδώ μέσα ό σπιτονοικοκύρης αυτού του σπιτιού;

—"Ίσως να μπορεί να μπαίνει με τον ίδιο τρόπο που τὰ καταφέρνω κι' εγώ! άποκρίνεται τὸ υπερκόσμιο άγόρι. "Ίσως μάλιστα τὸ πλάσμα αυτό να μη χρειάζεται ποτε να ξαναπαίρνη ύλική μορφή όπως κάνω κι' εγώ. Μπορεί δηλαδή να είναι διαρκώς άυλο, χωρίς σάρκα και όστά... Σάν ένα φάντασμα! "Αν και φαντάζομαι πώς κάτι τέτοιο είναι άρκετά δύσκολο και άπίθανο να συμβαίνει, γιατί ένα άυλο "Ον δεν θα μπορεί να κατασκευάζη αντικείμενα ύλικά σαν έτούτο τὸ κτίριο. Μά όπως ξανόπα και τὰ πιὸ άπίθανα πράγματα πρέπει κανείς να τὰ περιμένη σε έναν τόσο μακρυνό κόσμο σαν κι' αυτόν που βρισκόμαστε...

—Για να σου πώ τῆν άλήθεια όλ' αυτά που μου λές δεν μ' ενδιαφέρουν καθόλου!, μουγγρίζει ό Τζός Μάρτιν μέσα από τὰ δόντια του. "Εκείνο που θέλω να ξέρω είναι πώς θα μπορούμε εδώ μέσα, για να συναντήσωμε αυτόν τὸν κύριο που δεν μας αφήνει να πάμε στη δουλειά μας! Και άφου δεν βλέπω να υπάρχη άλλη είσοδος, θαρρώ πώς θα άνοιξω μιά ιδιαίτερη για τους τρεις μας με τὸ όπλο τούτου που κρατώ στα χέρια μου! Τραβηχτήτε λεβέντες να δῆτε πώς φτιάχνεται μιά πόρτα σε δυὸ δευτερόλεπτα!.

Και λέγοντας αυτά άποτραβιέται πρώτος αυτός προς τὰ πίσω και στρέφει τῆν κάννη του τρομερού όπλου του καταπάνω στην μεταλλική επιφάνεια τὸυ μεταλλικού κτιρίου. "Ο Τάν στὲ

κεται αναποφάσιτος. 'Ο Τζός τὸν βλέπει.

—Λοιπὸν; τοῦ φωνάζει ἀνυπόμονα. "Ἐχεις καμμιά καλύτερη ἰδέα ἀγόρι μου;

—"Ὁχι, λέει ὁ Τάν. 'Απλῶς σκεπτόμουν μήπως δὲν εἶναι σωστὸ πρῶτοι ἐμεῖς νὰ ἀρχίσουμε τὶς ἐχθροπραξίες — μὲ τὸς ἐχθρό μας! "Ἴσως — ὅπως σὰς ξανάπα κι' ἄλλη φορὰ — νὰ μὴν εἶναι κὰν ἐχθρὸς αὐτὸς ποῦ θρίσκειται ἐδῶ μέσα — κι' ἂν πάλι θρίσκειται κανεὶς. 'Ακόμα τί ποτε δὲν μὰς ἔδωσε ἀφορμὴ ὅτι ὑπάρχει κάποιος ποῦ θέλει τὸ κακὸ μας....

—Διάβολε!, μουρμουρίζει ὁ Τζός Μάρτιν δυσαρσητημένος. "Ἄν λοιπὸν ὁ κανάγιας ποῦ κρύβεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλουβὶ δὲν εἶναι ἐχθρὸς μας ὅπως τὸ λές, ἄς μὰς ἀνοίξη νὰ μποῦμε μέσα καὶ νὰ ἐξηγηθοῦμε μιὰ γιὰ πάντα! Νὰ τοῦ ποῦμε πῶς δὲν εἶναι καθόλου σωστὸ νὰ τραβᾷ τὸν κόσμον παρὰ τὴ θέλησὶ τους ἐδῶ πάνω σ' ἐτοῦτο τὸ ἀπάισιο ἄστρο καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωμε νὰ μὰς δώση τὴν ἄδεια νὰ τοῦ ἀδειάσωμε τὴ γωνιὰ τὸ γρηγορότερο.

Πρὶν προλάβῃ νὰ συνεχίσῃ παρακάτω ὁ πράκτωρ τοῦ "Ἐφ Μπὶ "Αἶ, ἓνα κομμάτι τοῦ μετάλλινου τοίχου ποῦ ὑψώνεται μπροστὰ τους ὑποχωρεῖ ἐντελῶς ἀδόρυθα καὶ σχηματίζεται μιὰ σκοτεινὴ εἴσοδος, λίγο στενὴ, μὰ ἀρκετὴ γιὰ νὰ μποῦν μέσα οἱ φίλοι μας ἓνας - ἓνας. 'Ο Τάν ὁ Τζός καὶ ὁ Τζῆπου κυττάζονται κατάπληκτοι. Μὰ ὁ Τζός Μάρτιν ἀτρόμητος καὶ ἀποφασιστικὸς ὅπως εἶναι πάντα στὶς δύσκολες στιγμὲς, μουρμουρίζει:

—"Ἄς μποῦμε! 'Ελάτε ἀπὸ πίσω μου!

Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, περνάει πρῶτος ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἄνοιγμα καὶ μπαίνει μέσα στὸ μυστηριώδες καὶ τρομερὸ συγχρόνως μεταλλικὸ κτίριο ποῦ ὅταν ἡ εἴσοδος ἐκείνη ξανακλείσῃ πίσω τους, δὲν θὰ μποροῦν πιά νὰ ξαναβγοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα, ἂν πρῶτα δὲν ἔχουν νικήσει τὸν σατανικὸ ἀντίπαλό τους...

'Ο Τάν περνάει πίσω του μὲ τὸ ὄπλο ἔτοιμο στὰ χέρια του

—Τάν!, ξεφωνίζει ὁ Τζός μὲ φρίκη. Βοήθησέ με!

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η

Ἡ σπαρταριστὴ περιπέτεια τοῦ θρυλικοῦ ΤΖΙ-ΠΣΥ, ποῦ δημοσιεύεται σὲ 5 συνέχειες, δὲν μπαίνει στὸ περιοδικὸ εἰς βάρος τοῦ κειμένου τοῦ «ΤΑΝ». Τὸ μυθιστόρημα τοῦ ὑπερκόσμιου ἀγοριοῦ δημοσιεύεται μὲ μικρότερα στοιχεῖα καὶ εἶναι μεγαλύτερο κι' ὄχι μικρότερο ἀπὸ πρῶτα, παρ' ὅλη τὴν προσθήκη τοῦ ΤΖΙ-ΠΣΥ.

καὶ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη. Πίσω κι' ἀπ' αὐτὸν περνάει ὁ Τζίτσυ ὁ ὁποῖος ἀνοίγει τὰ ρουθόνια του μὲ μανιὰ προσπάθειας νὰ πάρη καμμιὰ ἐρεθιστικὴ μυρωδιά... ψητοῦ!

Μόλις κι' ὁ ἀραπάκος ἔχει περάσει μέσα ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα, τὸ τελευταῖο αὐτὸ ξανακλείνει πίσω τους, ἔτσι ἀθόρυβα ὅπως ἔχει ἀνοίξει. Ὁ Τζῶε Μάρτιν ποῦ πηγαίνει πάντα μπροστὰ στρέφει προσπαθώντας τοῦ κάκου νὰ διακρίνη τίς μορφές τῶν συντρόφων του μέσα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι ποῦ ἐπικρατεῖ. Ὁ Τάν ὅμως ποῦ ἔχει ὑπερφυσικὴ ὄραση καὶ μπορεῖ νὰ βλέπῃ θαναμάσια ἐκεῖ μέσα, τοῦ λέει ἐνθαρρυντικά:

— Προχωρήστε, κύριε Μάρτιν! Βρισκόμαστε σ' ἕνα στενὸ μεταλλικὸ διάδρομο. Σὰς ἀκολουθοῦμε ἀπὸ κοντά. Ἄν δῶ τί ποτε ἐπικίνδυνο θὰ σὰς πῶ νὰ σταματήσετε.

Καὶ βλέποντας τὸν Τζῶε νὰ

τραβάη ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ τσέπη τῆς διαπλανητικῆς του φόρμας τὸ ἀτομικὸ κλεφτοφάναρό του, προσθέτει διαστικά:

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, μὴν ἀνάφετε φῶς ἐδῶ μέσα.

Ὁ Τζῶε Μάρτιν δὲν διστάζει καθόλου νὰ ὑπακούσῃ στὸν ὑπερκόσμιο φίλο του. Ξέρει πῶς σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις ἡ γνώμη του εἶναι πάντα σωστὴ. Ξέρει ἐπίσης πῶς ὁ Τάν μπορεῖ νὰ δῇ ἀμέσως τὸν κίνδυνο μόλις παρουσιασθῇ. Ξαναβάθει λοιπὸν τὸ φανάρι στὴν τσέπη του καὶ προχωρεῖ μπροστὰ στὰ τυφλά.

Ὁ διάδρομος προχωρεῖ εὐθεῖα μερικὰ μέτρα. Τὰ δῆματα τῶν ἀστροναυτῶν ἀντηχοῦν παράξενα μέσα στὸ μεταλλικὸ κλουβί. Ὁ Τζίτσυ ποῦ μέχρι τώρα δὲν φοβόταν καθόλου τώρα ἔχει ἀρχίσει νὰ τρέμῃ γιὰτὶ πάντα φοβάται τὸ σκοτάδι.

«᾿Ω, Μάσα!», συλλογίζεται μὲ τρόπο. Αὐτὸς... φούρνος καθόλου δὲν ἀρέσεις σὲ Τζίτσυ! Αὐτὸς φούρνος πολὺ μαῦρος! Μήπως ἀντὶ ψήσεις γουρουνόπουλα, ψήσεις μέσα Μάσα Τζῶε καὶ Μάσα Τάν καὶ φτωχὸ Τζίτσυ; Καῦμένος Τζίτσυς πολὺ φοβάσαι αὐτό!»

Θέλει νὰ πῇ τοὺς φόβους του στὸν ἀφεντικὸ του ποῦ βαδίζει μπροστὰ - μπροστὰ, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ διάδρομος στρίβει καὶ στὴν ἄλλη ἄκρη του διακρίνουν ἕνα πρασινωπὸ φῶς.

Τώρα ὄχι μόνο ὁ Τάν ἀλλὰ ὅλοι μποροῦν νὰ βλέπουν. καὶ νὰ προχωροῦν σταθερά.

— Θαρρῶ πῶς φτάνωμε κοντὰ στὸν... οἰκοδεσπότη μας! μουρμουρίζει ὁ Τζῶε Μάρτιν μὲ ἄ-

ξιοθαύμαστο κέφι. "Ότι γλέντι είναι να γίνη θά γίνη τώρα κοντά!... "Ε, δυστυχισμένε μου Τζίψου! Έτοιμάσου να χορέψης!

— Έγώ έλεγεσ εισαι μέσα φούρνο και όχι μέσα χορευτικό κέντρο, Μάσα Τζόε! μουρμουρίζει ο άραπάκος με φανερή απογοήτευσι. Έγώ έλεγεσ φās ψητό γουρουνόπουλο και όχι χορέψεις! Τζίψουσ δεν μπορεί χορέψεις αν όχι φās!

— Λοιπόν αφού είναι έτσι, φουκαρά μου, προσπάθησε να δείξης χαρακτήρα! ξαναλέει ο Τζόε στον άραπάκο. "Αν παρουσιαστή κανείς που θέλει καλά και σώνει να σε βάλη να χορέψης νηστικός, μη διστασης να πατήσης την σκανδάλη του όπλου που κρατάς και να το κάνης σκόνη! Σύμφωνοι;

— Έννοια σου, έσύ, Μάσα!, μουρμουρίζει ο άραπάκος κορδωμένος. Τζίψουσ μπορείς κάνει σκόνη έχθρό σου! Ξέχασες, Μάσα, άνθρωπο προηγούμενο πλανήτη;

Μα ο διάδρομος έχει τελειώσει πιά. Καιρός για συζήτησι δεν υπάρχει. Οί τρείς άστροναύτες βγαίνουν από μια πόρτα σ' έναν πελώριο κυκλικό θάλαμο που είναι ολοκληρωσ φτιαγμένος από το ίδιο πράσινο μέταλλο, που είναι κατασκευασμένο και το έξωτερικό του καταπληκτικού εκείνου οικήματος. Και τη στιγμή που μπαίνουν μέσα σ' αυτόν τον θάλαμο και οί τρείς, η πόρτα του διαδρόμου που τους έχει φέρει μέχρι εκεί, κλείνει κι αυτή πίσω τους έτσι άθόρυβα όπως είχε κλείσει και η έξωτερική. Οί τρείς σύντροφοι άλλη-

λοκυττάζονται με δέουσ. 'Ο Τζόε κι' ο Τάν καταλαβαίνουν πως ο κίνδυνος που τους άπειλή είναι τρομερός. Κανείς δεν υπάρχει μέσα σ' εκείνη τη στρογγυλή αίθουσα. Μα ούτε και κανένα έπιπλο η έστω κανένα μηχανήμα. Τίποτε. Γυμνοί μεταλλικοί τοίχοι όλόγυρα, μια γυμνή έπίσης στρογγυλή όροφή από το ίδιο μέταλλο και το δάπεδο πανομοιότυπο μ' αυτήν κάτω από τα πόδια τους, να άντηχη παρά ξενα στα βήματά τους. Δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία πως είναι φυλακισμένοι.

'Ο Τζόε σηκώνει το όπλο που κρατάει στα χέρια του. Το πρόσωπό του έχει γεμίσει άπειλή. Τα μάτια του πετούν άστραπές θυμού.

— "Όποιος κι' αν είναι αυτός που κάνει όλα αυτά τα κόλπα θα το μετανιώση! ξεφωνίζει άγρια και η φωνή του αντίχτυπά στα μεταλλικά τοιχώματα της παράξενης αίθουσας με φοβερό τρόπο. Δεν μ' άρέσει καθόλου έδω μέσα! Θα συντρίψω αυτούς τους τοίχους με την άκτίνα μου για να ξαναδώ τον κίτρινο ουρανό αυτού του άπαισίου κόσμου!

'Ετοιμάζεται να πραγματοποιήση την άπειλή του. Κανείς δεν σκέπτεται να τον έμποδισή. Ακόμα και ο Τάν που συνήθως είναι τόσο ήρεμος, έχει έκνευριστή. Κι' εκείνος νοιώθει την ίδια έπιθυμία μέσα στα στήθια του με το υπερκόσμιο άγόρι.

Μα δεν προλαβαίνει ο Τζόε Μάρτιν να πραγματοποιήση την άπειλή του. Ξαφνικά το έδαφος φωτίζεται από ένα έντονο κίτρινο φώς σαν του ήλιου στο ση-

μείο ακριβώς πάνω στο οποίο στέκεται. Μέσα σ' αυτό το κυκλικό φώς που έχει βάψει το δάπεδο κίτρινο κάτω από τα πόδια του, βλέπει κατάπληκτος ν' ανιχνεύουν πέντε μικρές τρύπες. Και πριν προλάβει να σκεφτεί ή να κουνήσει ή να μιλήσει, πέντε κολασμένα πλοκάμια της φρίκης ξεπετάγονται από κει — ένα από κάθε τρύπα — και τυλίγονται με άστραπιαία ταχύτητα γύρω στο κορμί του! (*)

Η δύναμις με την οποία τα κολασμένα πλοκάμια έχουν τυλιχθεί γύρω του, είναι αφάνταστη. Νοιώσει τα κόκκαλά του να τρίζουν και ο πόνος τόν συγκλονίζει τόσο που παρά λίγο να ξεφωνήσει. Θέλει να πατήσει τη σκανδύλη του όπλου του, μα δεν μπορεί.

— Τάν!, μουγγρίζει νοιώθοντας τόν θάνατο πάνω από τὸ κεφάλι του. Βοήθησέ με! Πυροβόλησε με την ακτίνα σου αυτό τὸ καταραμένο τέρας! Γρήγορα! Θά μου σπάσει τὰ κόκκαλα!..

Μα τὸ υπερκόσμιο ἀγόρι με μιὰ ἔκφρασι ἀλλόκοτη στὸ πρόσωπο ἔχει μείνει σὰν ἀπολιθωμένο στὴ θέση του καὶ δὲν λέει να κουνήσει ἀπ' αὐτήν. Παρακολουθεῖ τὸ δράμα τὸν συντρόφου του σὰν νὰ μὴν τὸν ἐνδιαφέρει καθόλου. Σὰν νὰ εἶναι κάτι πού τὸ βλέπει στὸν κινηματογράφο καὶ νὰ μὴν τὸ προσέχει; Ἄλλὰ δὲν σκέπτεται καθόλου να λάβῃ ἐνεργὸ μέρος σ' αὐτό.

— Τάν!, ξεφωνίζει καὶ πάλι ὁ Τζέε με φρίκη. Βοήθησέ με!
Ὁ Τάν εἶναι ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα... Τὸ πρόσωπό του εἶ-

ναι ὀλόλευκο σὰν νᾶναι κιάλια πεδαμένως...

ΟΙ ΔΥΟ κοπέλλες, ἡ Ρένα καὶ Ντάινα, προχωροῦν μέσα στὸ ἀποτρόπαιο δάσος τῶν ἀπολιθωμένων κορμῶν. Ὁ φόβος γιὰ τὸ ἀγνωστο πλῆμυρ ἰζει τις ψυχές τους μα καμιὰ ἀπὸ τις δύο τους δὲν σκέπτεται νὰ

σταματήσει τὸν δρόμο της. Βαδίζουν καὶ στὰ πρόσωπά τους λάμπει ἡ ἀποφασιστικότης. Τὰ χέρια τους κρατοῦν σταθερὰ τὰ ὄπλα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ τὸ δάχτυλο εἶναι ἑτοιμὸ νὰ πατήσει τὴ σκανδύλη στὴν πρώτη ἀφορμὴ πού θὰ δοθῇ. Πότε ἢ μιὰ καὶ πότε ἡ ἄλλη ἀνακαλύπτουν τις χαρακιές πού ἔχουν γίνεϊ ἀπὸ τὸ τεσκοῦρι τοῦ Τζέε πάνω στοὺς πετρωμένους κορμούς. Καὶ κάθε φορὰ πού ἀνακαλύπτουν μιὰ τέτοια χαρακία πού τοὺς βεβαιώνει πὼς ἀκολουθοῦν τὸν σωστὸ δρόμο ἢ ἀποφασιστικότης πού λάμπει στὸ πρόσωπό τους γίνονται πιὸ ἔντονη καὶ πιὸ σταθερή.

Ἔτσι φτάνουν στὴν ἄκρη τοῦ τομεροῦ ἐκείνου δάσους. Τὰ σημάδια πού τοὺς ἔδειχναν ὡς τώρα τὸν σωστὸ δρόμο σταματοῦν ἐδῶ. Οἱ δύο κοπέλλες κυττάζονται με δισταγμὸ.

— Τώρα; μουρμουρίζει ἡ Ρένα με ἀπορία. Πρὸς τὰ πού θὰ προχωρήσωμε; Ἡ ἔρημος ἐτούτη εἶναι ἀπέραντη. Ποιὰ κατεύθυνσι ἔραγε πρέπει νὰ πάρωμε;

— Ἴσως ἔχει ἀφήσει τίποτε

(*) Βλέπε εἰκόνα ἐξωφύλλου

Ίχνη ό Τζόε!, μωρμουρίζει ή Ντάϊνα μέ έλπίδα. "Άς ψάξω-με...

Ψάχνουν άρκετή ώρα και μέ τη μεγαλύτερη προσοχή. Δέν υπάρχουν όμως Ίχνη. Στη θιασύνη και την ταραχή τους ούτε ό Τζόε ούτε ό Τάν συλλογίστηκαν πώς οί δυό κοπέλλες δέν θά μπορούσαν νά διακρίνουν τό παράξενο εκείνο μεταλλικό οίκημα, τόσο μακριά πού θρυσκόταν και πού μόνο τό υπερκόσμιο άγόρι μέ τά καταπληκτικά μάτια του κατάφερε νά διακρίνη.

Ή Ρένα όμως έχει μιá καλή ιδέα πού κάνει τά μάτια της νά άστράφουν.

—Περίμενε εδώ!, λέει στην Ντάϊνα. Θά πεταχτώ μέχρι τη μέση της έρήμου αυτής πού βλέπομε από δω. Ίσως από κεί δω τίποτε πού νά μου δώσει νά καταλάβω ποιόν δρόμο πρέπει νά ακολουθήσωμε.

—Μήν άργήσης!, μωρμουρίζει ή Ντάϊνα πού φοβάται — και δικαιολογημένα — νά άπομείνη ολόμόναχη σ' αυτό τό κολασμένο μέρος.

—Θά γυρίσω άμέσως...

Ή Έλληνοπούλα καρφώνει τά μάτια της στη μέση της έρημης κοιλάδας στό μέρος περίπου πού θέλει νά θρεθθί, συγκεντρώνει τη σκέψη της και... χάνεται μέσα σέ μιá στιγμή από τά μάτια της συντρόφισσάς της...

Ή Ντάϊνα μένει άκίνητη σαν άγαλμα. Κυττάζει ύστερα ολόγυρά της μέ τρόμο. Πώς θάδεδε νάχε κι' αυτή τό υπερκόσμιο χάρισμα της φιλενάδας της και

τού Τάν... Νά μπορούσε κι' εκείνη νά εξαφανίζεται όποτε της άρέσει από τό ένα μέρος και νά βρίσκεται στό άλλο... Πόσο πιό σίγουρη θά αισθανόταν τότε...

Δέν προλαβαίνει νά σκεφθθί περισσότερο ούτε νά τρομάξη πιό πολύ από την έρημιά της. Ή Ρένα βρίσκεται και πάλι δίπλα της μέ τόν ίδιο καταπληκτικό τρόπο πού είχε φύγει.

—Πέρα εκεί μπροστά, λέει της Ντάϊνας δείχνοντας μέ τό δάχτυλό της πρós μιá κατεύθυνση πού δέν φαίνεται τίποτε μέ γυμνό μάτι, υπάρχει ένα άλλοκοτο μεταλλικό κτίριο. Τό είδα καθαρώτατα από τό μέρος πού έφτασα και γύρισα άμέσως πίσω γιά νά πάμε μαζί. Γρήγορα όμως... Ή άπόσταση είναι μεγάλη!

Ή Ντάϊνα δέν λέει λέξι. Άρχίζει νά θαδίζει στό πλάι της Έλληνοπούλας όσο γρηγορώτερα μπορεί. Σχεδόν τρέχουν... Και όσο νοιώθει πώς ό Τζόε Ίσως βρίσκεται σέ κίνδυνο έτούτη τη στιγμή, τόσο περπατάει ακόμα γρηγορώτερα.

Τ Η ΦΟΡΑ έτούτη πάνω στον κυκλικό έξωτερικό τοίχο του πράσινου κτιρίου είναι άνοιγμένη ή μικρή είσοδος όταν φτάνουν οί δυό κοπέλλες. Μετά από έναν στιγμιαίο διασταγμό άποφασίζουν νά μπουν. Ήπειδή είναι άδιαπέραστο σκοτάδι εκεί μέσα ή Ρένα πού πηγαίνει πρώτη, αναγκάζεται νά φωτίξη τόν δρόμο της μέ τό φανάρι γιά νά προχωρούν. Γρήγορα φτάνουν στην άκρη του δια-

δρόμου και βρίσκονται σ' εκείνη την μεγάλη κυκλική αίθουσα. Με την πρώτη ματιά που ρίχνουν μέσα σ' αυτήν μπήγουν και οι δυο μιά φωνή φρίκης.

Ο Τάν κι' ο Τζόε κι' ο μικρός άραπάκος βρίσκονται πεσμένοι κάτω στο πράσινο μεταλλο του δαπέδου και είναι και οι τρεις τους έντελώς ακίνητοι.

—Νεκροί!, ξεφωνίζει η Ντάι να με τρόπο.

—Θά δούμε!, αποκρίνεται πιό ψύχραιμα η Έλληνοπούλα και όρμάει πρώτη καταπάνω στους πεσμένους φίλους της.

Η Ντάινα ξαναβρίσκει το θάρρος της και την ακολουθεί. Μά τη στιγμή που έχουν σκύψει πάνω από τα ακίνητα προσφιλή σώματα και προσπαθούν να εξακριβώσουν αν οι αγαπημένοι τους σύντροφοι είναι ζωντανοί ή νεκροί, το μεταλλικό δάπεδο φωτίζεται μ' ένα δυνατό, κίτρινο φώς στο μέρος που στέκονται και τα φρικιαστικά πλοκάμια του κολασμένου τέρατος που ασφαλώς θα βρίσκεται κάτω από κείνο το πάτωμα, τις άγκαλιάζουν και τις δυο με τρομαχτική δύναμη. Ούτε η Ντάινα ούτε η Ρένα μπορούν να αντίσταθουν. Η πρώτη ξεφωνίζει από τον πόνο και η δεύτερη σφίγγει πεισματικά τα χείλια της για να μη φωνάξει. Τού κάκου κάνουν μιά ύστατη προσπάθεια για να φέρουν αντίσταση. Τα κόκκαλά τους τρίζουν έφιαλτικά. Τα όπλα των ηλικιών ακτίνων ξεφεύγουν από τα χέρια τους και κατρακυλούν με θρόντο στο μεταλλικό πάτωμα. Σε

λίγα δευτερόλεπτα οι δυο κοπέλλες τὰ ακολουθούν κι' αυτές. Σωριάζονται πάνω στους πεσμένους συντρόφους των, λιπόθυμες από το φοβερό σφίξιμο που δεν τις αφήνει να αναπνεύσουν.

Για μιά στιγμή μέσα στο ανατριχιαστικό εκείνο μεταλλικό δωμάτιο επικρατεί απόλυτη σιωπή θανάτου. Μετά, ξαφνικά, ακούγεται ένας περιεργος και συνάμα παγερός σφυριχτός ήχος... Κάτι που μοιάζει σαν ένα κολασμένο, σαρδόνιο γέλιο κάποιου δαίμονος...

Κανείς δεν μπορεί να ακούσει από τους πέντε αστροναύτες αυτή τη στιγμή. Και οι πέντε έχουν χάσει τις αισθήσεις τους και είναι στη διάθεσι του τρομερού Όντος που τους έχει αιχμαλωτίσει.

Τα φρικιαστικά πλοκάμια αποτραβιάνται σιγά - σιγά μέσα στις τρύπες τους και για μερικά δευτερόλεπτα μέσα στο τρομερό δωμάτιο ξαναπέφτει θανάσιμη σιωπή. "Υστερα ακούγεται ένα ελαφρότατο σύρσιμο. Μιά μεγάλη στρογγυλή τρύπα ανοίγει σε κάποια γωνιά της αίθουσας, κάτω στο δάπεδο. Ένα έφιαλτικό κεφάλι αρχίζει να βγαίνει σιγά - σιγά μέσα απ' αυτήν... Δυο ανατριχιαστικά μάτια σπηλώνονται με μίσος επάνω στο σωρό των αναισθητων γήινων... Δυο μάτια που θα μπορούσαν να κάνουν την καρδιά σου να σταματήσει μέσα σε μιά στιγμή...

ΤΕΛΟΣ

(Έλλ. κείμενο: Γ. ΓΑΛΗΝΟΥ)
(Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις)

Μέ το Ταχυδρομείο

• ΑΘ. ΤΟΥΜΠΑΚΑΡΗΝ, Κύθηρα: 'Ο τόμος σου εστάλη • ΕΛ. ΒΕΝΤΟΥΡΑΝ, Σφαγεία: Είναι αλήθεια, αγαπητέ φίλε, ότι ώρισμένα νούμερα είναι πιό σπάνια από άλλα, διαφορετικά δλες οί χιλιάδες τών ανάγνωστών του «ΤΑΝ» θάταν δωρεάν συνδρομητές για 3 μήνες! Πάντως αρκετοί ώς τώρα έχουν βρη όλη τη σειρά, αρκετοί τὰ 6 πρώτα κι' άλλοι τὰ τρία. Χρειάζεται και λίγη τύχη. Τόν τόμο σου τόν έστειλα. Χρωστάς και 2 δρχ. για ταχυδρομικά. • Κ. ΠΑΝΑΓΙΔΗΝ, Κύπρος: Σ' εύχαριστώ για την αγάπη σου. Τὰ τεύχη σου τὰ έστειλα. • Χ. ΚΟΤΡΙΔΗΝ, Βέροια: Σου έστειλα και τὸ 12 τεύχος αγαπητέ φίλε. Σ' εύχαριστώ για τὸ γράμμα σου. "Όσο για την ερώτησί σου του 2ου γράμματός σου, η απάντησις είναι ναί. Αφού μάζεψες από τὸ 1 μέχρι τὸ 6 μπορείς να δέσης τὸν 2ο τόμο αντί του πρώτου, όταν φυσικά συμπληρωθῆ. • ΑΝΔΡ. ΚΟΠΤΣΑΝ, "Ανω Χολαργός: Σου έστειλα τὰ τεύχη που ζητάς και τὸ «ΣΗΜΑ» σου, αγαπητέ μου. Σ' εύχαριστώ για την αγάπη σου. • Μ. ΤΣΑΚΙΡΗΝ, Μυτιλήνη: Τὰ τεύχη σου τὰ έστειλα, φίλε μου. Διαφημιστικό ύλικό θα σου στείλω όταν τυπώσω, γιατί εξαντλήθηκε για δεύτερη φορά. • ΘΩΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Νίκαια - Λαρίσης: Απορώ πώς δεν μου έστειλες ακόμα τη σειρά τών ηρώων από τὸ 1 μέχρι τὸ 9 που μάζεψες, για την τρίμηνη συνδρομή, φίλε μου! Την περιμένω. Επίσης περιμένω και τὸν τόμο σου για διβλιοδέτησι. Ρωτάς αν μπορείς να μαζέψεις και δεύτερη σειρά. Και δέβαια υποδείξ. Τὰ συγχαρητήριά μου. • Αγαπητέ Γ. ΑΡΜΠΟΥΖΗ Σπάρτη, λυπάμαι ελίκρινά που έχεις κάνει λάθος για την σειρά τών πορτραίτων. Έπρεπε να διαβάσης προσεκτικώτερα την προκήρυξι του διαγωνισμού. Μου στέλνεις μία φορά τὸ Νο 3, δυό φορές τὸ Νο 5, δυό τὸ 6, τρεις τὸ 8 και μία τὸ 9 και λες ότι έχεις συμπληρώσει πλήρη σειρά από τὸ 1 — 9! Σου επιστρέφω τὰ πορτραίτα σου. Προσπάθησε να συμπληρώσης στή σειρά τὰ νούμερα που υπάρχουν στην σφραγίδα στο πίσω μέρος τους, από τὸ 1 έως τὸ 9. • Γ. ΒΛΑΣΙΔΗΝ, Αθήναι: Εύχαρίστως να σου στείλω τὰ τεύχη που ζητάς. Περιμένω με τὰ νόηματα. Έχομε στα χέρια μας τὸ «ΣΗΜΑ» σου. • Β. ΚΩΝΣΤΑΤΙΝΙΔΗΝ, Τσοτύλι: Σου έστειλα τὸ τεύχος που ζητάς.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο ΤΖΙΠΣΥ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Τρέχει στον θάλαμο κυβερνήσεως και όσο περπατά όλα χορεύουν γύρω του. Τρόμος γεμίζει τη μαύρη καρδιά του. Φαντάζεται πώς γίνεται σεισμός. Πώς κάποια τρομερή καταστροφή πλησιάζει. Το μόνο που δεν έρχεται στο νου του είναι πώς το φάρμακο που έχει πιη κάθε άλλο παρά φάρμακο ήταν αφού στην πραγματικότητα έχει αδειασει μισό μπουκάλι κονιάκ κι' έχει τέτοιο μεθύσι που δεν περιγράφεται.

—?Ω, Μάσα! εξακολουθεί το βιολί του. Φοβερός - τρομερός σεισμός είσαι! «Σύμπαν Ι» πέσεις κάτω, στραβώσεις φτερά σου, γδάρης ωραία σου μορφή, τζάμια σπάσης, πάθης πολύ μεγάλη ζημιά! Τζίπσους στηρίζεις πρέπει έσένα!

Έχει φτάσει πια κοντά στη θέσι του πιλότου μέσα στον θάλαμο κυβερνήσεως. Ένω δεν είναι ούτε δέκα μέτρα μακρύτερα από το σημείο που ξεκίνησε, ωστόσο για να φτάση έκανε τόση ώρα σά να περπάτησε χιλι-

όμετρο! Τρικλάει σε κάθε του βήμα και είναι υποχρεωμένος να στηρίζεται από τα τοιχώματα για να περπατάη. Καθώς στην αρχή - αρχή που το πίνει το κονιάκ δεν πειράζει και τόσο αλλά σιγά - σιγά φαίνονται τα αποτελέσματά του, έτσι και ο άταχος Τζίπσους όσο πάει και χειρότερα γίνεται. «Όλα χορεύουν ολόγυρά του μέσα στον θάλαμο κυβερνήσεως. Τα καντράν και τα ταμπλώ πάνε πότε πάνω

και πότε κάτω και στριφογυρνάνε σαν δαιμονισμένα. Και σά να μη φτάνουν όλ' αυτά άκούει και παράξενα κουδουνάκια να κουδουνίζουν ολόγυρά του, απ' όλες τις μεριές σαν να περνάη μέσα από το «Σύμπαν Ι» ένα ολόκληρο κοπάδι από πρόβατα με κρεμασμένα κουδούνια στους λαιμούς του.

—?Ω, Μάσα! ξαναλέει ο Τζίπσους με γουρλωμένες τις ματάρνες του προσπαθώντας να στηριχτή. Τέτοιος κουδουνιστός σεισμός έσθ δεν είχες ξανακούσει ποτέ! Με-

«Έρχεται σωρό κουβάρι...»

γάλο μαλιοθράσι! Μπορεί ετούτος πλανήτης πολύ ανισόρροπος! Μπορεί άρέσει αυτόν χοροπηδάει τότε - τότε τινάζεις άπό πάνω του χώματα! Μπορεί έχει φαγούρα! Μπορεί άνθρωποι περπατούν άπάνω του, γαρ γαλάνε αυτόν και καυνιέται! "Όλα μπορεί, μόνο Τζίπους δέν μπορεί καθόλου βαστηχτή! Πρέπει στερεώσης καλά - καλά αυτό έρημο «Σύμπαν Ι», Μάσα Τζόε πής έσένα ένα μεγάλο μπράβο, δώσης έσένα φάς ένα μεγάλο ψητό γουρουνόπουλο όλόκληρο!

Τό ψητό γουρουνόπουλο είναι ή μεγαλύτερη άδυναμία του και μένου του Τζίπσου. Παρ' όλο τό τοελλό μεθύσι του και μόνο που τό σκέπτεται τόν πιάνει μυρμυρία! Θέλει νά κάνη γρήγορα για νά τρέξη νά φάη τό μερτικό του. Ξέρει ότι πραγματικά υπάρχει ένας μοχλός που κατεβάζει ένα τεράστιο μεταλλικό τρίποδο που στηρίζει τό σκάφος σε περίπτωσι σεισμού ή όταν τό πεδίο προσγειώσώς του δέν είναι έντε λώς όαιζόντιο και κινδυνεύει νά πέση έτσι όπως στέκεται λοξά.

Ποιός είναι όμως αυτός ό μοχλός;

Ό Τζίπσου τόν ξέρει κι' αυτόν. Στα μαθήματα που έχει παραδώσει άπό την άρχή ό φίλος του ό Τάν σε όλους μαζί τους άστροναύτες έξηγώντας τους τη λειτουργία και τη χρησιμότητα των διαφόρων όργάνων, ό μικρός άραπάκος δέν ένει λείψει ποτέ. Μόνο που τώρα καθώς όλοι οι μοχλοί χορεύουν μπροστά του τσάμικο, δέν μπορεί νά ξεδιαλύνη με κα-

νέναν τρόπο ποιός είναι αυτός που στηρίζει τό άστρόπλοιο.

Κάποια στιγμή ώστόσο του φαίνεται πώς τόν ανακάλυψε. Πιάνει έναν μοχλό που βρίσκει μπροστά του και τόν τραβά με δύναμη. Τίποτε δέν γίνεται.

—Δέν είσαι αυτός! ψελλίζει ό διαβολάκος στραβώνοντας κωμικά τό στόμα του. Λάθος έκανες πώς είσαι αυτός μά έτσι στριφογυρίζεις όλοι πώς θρής Τζίπους έσένα;

Τά μάτια του άλλοιθωρίζουν τρελλά. Οι κόρες τους στριφογυρίζουν σαν πλάκες γραμμοφώνου. Και κάθε τόσο άπλώνει τό χέρι του και κατεβάζει κι' άπό έναν μοχλό πάνω στο ταμπλώ των μηχανημάτων που νομίζει πώς είναι αυτός που στερεώνει τό σκάφος. Και πάντα τό πλανητόπλοιο έξακολουθεϊ τόν τρελλό χορό του που όσο πάει μάλιστα και δυναμώνει. Και πάντα ό Τζίπσου ξεφωνίζει ευωμένος με την τύχη του:

—Όύτε αυτός είσαι! Ή, Μάσα! Κακός μοχλός έσύ! Πολύ κακός μοχλός! Τζίπους ποτέ πείραξες έσένα! Έσύ γιατί δέν θες Τζίπους φάει ψητό γουρουνόπουλο;

Και δόστου κατεβάζει μοχλούς και στριφογυρίζει διακόπτες μέσα στο μεθύσι του. "Όπου σε μι ά στιγμή γίνεται τό

μοιραίο. Τό άστρόπλοιο τραντάζεται στ' άλήθεια αύτή τή φορά, σάν άλογο πού εκεί πού στέκεται ήσυχο τó τσιμπάει μιά σφήκα στην κοιλιά. Τινάζεται και χτυπιέται. Σπαρταράει. Βγάξει καπνούς άπό τά πισινά του και φλόγες. Τρέχει σύγκορμο, άγκομαχάει.

Γιά τόν Τζίπσυ όμως τίποτε δέν αλλάζει. Και πριν και τώρα τó ίδιο δυσκολεύεται νά σταθί στα πόδια του. Έξακολουθεί λοιπόν νά γκρινιάζει με τόν άδικο μοχλό πού χωρίς αύ τός νά τόν έχει πειράζει τού πάει κόντρα. Και εξακολουθεί νά στριφογυρίζει και διακόπτες και νά ανεβάξη μοχλούς. "Ωσπου τó δεύτερο μοιραίο άκολουθεί τó πρώτο: Τό «Σύμπαν Ι» μή μπορώντας νά ύποφέρει άλλο τίς παραξενειές τού Τζίπσυ και καθώς ό τελευταίος αύτός τού πάτησε τó κουμπί πού δυναμώνει τήν ένταση τών πυραύλων στο άπαραίτητο γιά τó ξεκίνημα σημείο, δίνει μιά και πετάει όλοΐσια πρós τόν ουράνό, μ' ένα θυμωμένο μουγγρητό!

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ χτύπημα γιά τόν Τζίπσυ είναι αύτό. Τά χέρια του ξεφεύγουν και τά δυό μηχανήματα άπό τά όποια κρατιέται και έρχεται σωρò κουβάρι κάτω, μέσα στον θάλαμο κυβερνήσεως τού σκάφους πού φεύγει με μέση ταχύτητα πρós τόν ουράνό.

Στριγγλίζει σάν γουρουνόπουλο πού τó σφάζουν και οί ματάρες του ζωγραφίζουν τόν πιό φριχτό φόβο πού μπορεί νά

βάλη ό νους σας.

—"Ω, Μάσα!, τσιρίζει έξαλλος. Πάει «Σύμπαν Ι»! Κακόμοιρος Τζίπσυ δέν πρόλαβες στηρίξης έσένα, έσύ έπεσες κάτω, έγινης κακό χάλι! Τώρα πώς ξανασηκώση έσένα, Μάσα Τάν;

Με πολύ δυσκολία καταφέρνει και ξανασηκώνεται άπό κεί κάτω πού έχει πέσει. Τώρα πού πλανητόπλοιο σχίζει τόν άέρα σάν γιγάντιο πουλί, δέν κουνιέται και δέν τραντάζεται καθόλου πιά. Μά γιά τόν Τζίπσυ χορεύει ακόμα τρελλά γιατί τó μεδύσι του καθόλου δέν έχει έλαττωθή. Άντίθετα έχει άγριέψει ακόμα περισσότερο. "Όλα κάνουν κύκλους μπρός στα μάτια του. Βλέπει παραξενω φωτάκια, άκούει τά καμπανάκια συνεχεία νά κουδουνίζουν στ' αυτιά του και έχει με λίγα λόγια όλα τά πιό γερά συμπτώματα ένός μεδουσιού με πατέντα.

—"Ω, Μάσα!, ψελλίζει καθώς ξανασηκώθηκε στα πόδια του και βαστιέται άπό τήν πολυθρόνα τού πιλότου. Μεγάλος σεισμός έσύ! «Σύμπαν Ι» έπεσες κάτω, ακόμα κουνιέσαι, χειρότερα άπό πριν! Πολύ περίεργο αύτό... έπιστημονικώς, Μάσα!

Πραγματικά τó φαινόμενο έχει έξαψει τήν... έπιστημονική περιέργεια τού άραπάκου. Γι' αύτό τó λόγο, θέλοντας νά έξακριθώση τί ακριβώς συμβαίνει, ρίχνει μιά ματιά έξω άπό τó κρυσταλλικό κουδούκλιο τού θαλάμου κυβερνήσεως και... κοντεύει νά λιποθυμήση!

Βλέπει τόν φλοιό τού πλανήτη Φλόξ πολλές εκατοντάδες με

τρα κάτω από τὰ πόδια του και όσο πάει απομακρύνεται ακόμα περισσότερο.

—Μάσα!, ούρλιαζει και ό τρόμος του είναι τόσοσ, που τὸ μισό από τὸ μεθύσι του κόβεται αὐτομάτως. Ξανάκουττάζει πίσω του τὸ ἄστρο νὰ χάνεται και κρύος ιδρώς ἀρχίζει νὰ κατακυκλάη από τὸ μέτωπό του.

Ρίχνεται στὸ πηδάλιο τοῦ ἀστρόπλοιου και τὸ σπρώχνει πρὸς τὰ ἔμπρός. Τὸ «Σύμπαν Ι» ὑπακούοντας στὸ χειρισμὸ τοῦ ἀτρόμητου πιλότου, παύει νὰ τραβάη ὀλοταχῶς πρὸς τὸ Διάστημα και ἡ μύτη του γυρνάει πρὸς τὰ κάτω. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀπὸ κει πού τραβούσε γιὰ τὸ Ἄπειρο, τραβάει τώρα γραμμὴ γιὰ νὰ τσακιστῆ πάνω στὸν φλοιὸ τοῦ Φλόξ. Μὰ ὁ Τζίψου δὲν εἶναι πρωτάρης πιλότος! Πολλὲς φορές ὁ Μάσα Τὰν και ὁ Μάσα Τζόε τὸν ἔχουν ἀφήσει νὰ κρατήση γιὰ λίγη ὥρα τὸ τιμόνι τοῦ σκάφους, ξέροντας ἀκριβῶς πῶς μπορεί νὰ τύχη κάποτε κάποια ἐντελῶς εἰδικὴ περίπτωσις πού νὰ χρειαστῆ και ὁ Τζίψου ἀκόμα νὰ γίνῃ... πρῶτος πιλότος τοῦ «Σύμπαν Ι»! Και νὰ πού παρουσιάστηκε τώρα...

Μόλις λοιπὸν ἡ μούρη τοῦ πλανητόπλοιου γυρίζει πρὸς τὰ κάτω, τραβάει ξανά ὁ Τζίψου τὸ «στίκ» πρὸς τὰ πίσω και τὸ «Σύμπαν Ι» ξαναπαίρνει

τὸν ἀνήφορο, ὄχι ὅμως ἐντελῶς κάβεται πρὸς τὸν οὐρανὸ ὅπως πήγαινε τὴν πρώτη φορά. Ὁ Τζίψου ξανακατεβάζει και ξανανεβάζει πολλὲς φορές ἀκόμα τὰ πηδάλια. Τὸ σκάφος, ἂν τὸ ἔβλεπε κανεὶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν φλοιὸ τοῦ Φλόξ, θὰ μπορούσε νὰ βάλῃ στοίχημα πῶς ὁ πιλότος του εἶναι μεθυσμένος και ἀσφαλῶς θὰ κέρδιζε τὸ στοίχημα. Πάει μιὰ πάνω και μιὰ κάτω, στρίβει πότε δεξιὰ και πότε ἀριστερὰ σὰν παλασφό, δὲν ξέρει κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο γιὰ πού τραβάει τώρα και πού θὰ στρίψῃ σὲ μιὰ στιγμή. Ὡστόσο ὁ Τζίψου πού ὁ φόβος του ὅσο πάει και τὸν συνεφέρνει περισσότερο, καταφέρνει τελικὰ και ὀριζοντιώνει κάπως τὴν πορεία του. Τὰ πράματα σταθεροποιούνται λίγο. Ὁ ἀραπάκος ἀναπνέει. Κυττάζει κάτω και δὲν βλέπει τὴ γῆ νὰ ἀνεβαινῆ πρὸς τὸ μέρος του νὰ τὸν φάη, ἀλλὰ οὔτε και νὰ απομακρύνεται ὥστε νὰ τὴ χάσῃ και νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὴν ξαναβρῆ. Ἀρχίζει τότε νὰ σκέπτεται τί πρέπει νὰ κάνῃ, μὰ ὅσο τὸ σκέπτεται τόσο περισσότερο πελαγώνει και χάνει τὴν ψυχραιμία του και τὸ θάρρος του.

—ὦ, Μάσα!, μουρμουρίζει. Πάει, χάθηκες φτωχὸς Τζίψους πάνω ἀνθησι νειότης σου!

(Συνεχίζεται)

“ΤΑΝ,,

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ-
ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ ... Δρχ. 100
ΕΞΑΜΗΝΟΣ .. » 50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ ... » 25

Γραφεία: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ άριθ. 29 — 4ος όροφος

Άριθ. Τεύχους 17

Διευθύνσεις συμφ. τῶ Νόμῳ : Δ)ντης: Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Άλ. Παπαναστα-
σίου 11. Άρχισυντάκτης: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Α. Φιλίου 3, Προϊστάμε-
νος Τυπογραφείου: Άμφίων Ταβουλάρης, Περισσός, Μακεδονίας 9.
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ — ΕΠΙΤΑΓΑΙ : Ν. Σαρρήν, όδός ΛΕΚΚΑ 29

ΗΔΗ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ :

1. 'Ο Γιός τού Μυστηρίου.	9. 'Ο Νάνος.
2. «Σύμπαν Ι» — Εϊδική Άπο-
στολή.	10. 'Ο Παγωμένος ΒΑΑ.
3. Τρόμος από τόν πλανήτη ΝΟ-
ΒΑ !	11. Έναντιον τών καταχθονίων.
4. S. O. S. — ή Γῆ κινδυνεύει.	12. «Σύμπαν Ι» Δέν άπαντά.
5. Φτερωτοί Γίγαντες.	13. ΟΥΡΜΠΑ : 'Η κοιλάδα τού
τρόμου.
6. Τό τρομερό Μυστικό.	14. Τό τέρας τών έγκάτων.
7. Έξώκοσμη Άράχνη.	15. Θυσία στην Θεά ΤΑΡΑ
8. Περιπλανώμενος Πλανήτης.	16. Έπιδρομή στο ΑΣΤΡΟ ΤΟΥ
ΣΑΤΑΝΑ.

ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΤΕΥΧΗ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ
ΜΕ 2 ΔΡΑΧΜΕΣ ΕΚΑΣΤΟΝ. (ΜΕ ΤΟ «ΣΗΜΑ» ΤΟΥ ΤΑΝ 1.30)

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ :

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΟΛΟΙ ΜΕ ΛΑΧΤΑΡΑ
ΑΠΟ ΠΟΛΥΝ ΚΑΙΡΟ

Ο ΤΖΙΠΣΥ
ΚΑΙ Η Μ^{ΙΣ} ΔΙΑΣΤΗΜΑ !

2. Ο ΤΟΜ ΔΕΝ ΕΧΑΣΕ ΚΑΙΡΟ, ΧΥΘΗΚΕ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΟΡΜΗΣΕ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΣΑΛΛΥ. ΟΛΑ ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΝ ΕΪΧΑΝ ΑΝΗΣΥΧΗΣΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΜΝΗΣΗΣ ΤΟΥ.

1. ΟΧΑΠΤΑΙΝ ΜΑΚ ΟΣΒΑΛΑΝΤ ΕΙΔΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΙΑΛΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ, ΚΑΛΕΣΕ ΤΟΝ ΤΟΜ, ΚΑΙ ΓΕΜΑΤΟΣ ΘΥΜΟ ΤΟΥ ΕΔΩΞΕ 24 ΩΡΕΣ ΚΑΙΡΟ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΗ ΤΟΝ ΤΡΟΜΕΡΟ ΚΑΚΟΥΡΓΟ.

3. ΕΦΤΑΣΕ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΩΡΑ. ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΑΚΟΥΣΕ ΚΡΑΥΓΕΣ ΤΡΟΜΟΥ. ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗ ΘΟΝΗ ΤΗΣ ΣΑΛΛΥ, ΚΙ ΕΠΕΣΕ Μ'ΟΡΜΗ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΞΥΛΙΝΗ ΠΟΡΤΑ ΣΠАЗΟΝΤΑΣ ΤΗΝ. ΒΡΕΘΗΚΕ ΜΠΡΟΣΤΑ Σ'ΕΝΑ ΘΕΑΜΑ ΚΩΛΑΣΜΕΝΟ:

4. ΜΕΣ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ ΔΙΟΡΕΙΤΟ ΕΝΑ ΠΕΛΟΡΙΔ ΚΕΦΑΛΙ. ΔΙΧΩΣ ΠΟΒΙΑ, ΔΙΧΩΣ ΣΩΜΑ. Ο ΤΟΜ ΟΡΜΗΣΕ ΠΑΝΩ ΤΟΥ ΜΕ ΤΙΣ ΓΡΟΘΙΕΣ ΤΟΥ.

1. ΟΙ ΓΡΟΒΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΟΜΟΣ ΔΕΝ ΧΤΥΠΗΣΑΝ ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΤΟΝ ΑΕΡΑ. ΕΝΑ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟ ΓΕΛΙΟ ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΙΟΥ. ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ... ΜΙΛΗΣΕ:

2. "ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΕ ΒΛΑΨΕΤΕ, ΒΛΑΚΕΣ! ΕΙΜΑΙ ΠΑΝΤΟΥΝΑΜΟΣ! ΜΠΟΡΩ ΑΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΑΦΑΝΙΣΩ ΟΛΟ ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ. ΤΟ ΕΙΠΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΔΗΜΑΡΧΟ ΣΑΣ ΚΙ ΑΥΤΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΕ ΣΤΟ ΜΑΚΔΙΣΒΑΛΝΤ ΠΟΥ ΕΣΤΕΙΝΕ ΕΞ ΕΝΑ ΝΑ ΜΕ ΠΙΑΣΗΣ! ΚΥΤΤΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ ΠΟΣΟ ΕΙΣΑΙ ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ"

3. Ο ΤΟΜ ΜΕ ΜΙΑ ΞΑΦΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΟΡΜΗΣΕ ΚΑΙ ΑΝΑΨΕ ΤΟ ΦΩΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΠΟΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΘΑ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΤΑΝ. ΜΑΤΑΙΑ! ΕΜΕΝΕ ΠΑΝΤΑ ΕΚΕΙ ΜΕΤΕΩΡΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΥΤΤΟΥΣΕ ΚΟΡΟΪΔΕΥΤΙΚΑ.
"ΝΑ ΘΥΜΑΣΤΕ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΜΟΥ!" ΕΙΠΕ "ΝΑ ΠΗΤΕ ΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΟ ΠΟΣ ΘΕΛΩ ΤΑ 10 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ, ΑΛΛΟΙΣ ΘΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΟΙΩΣΕΤΕ ΟΛΟΙ." ΚΑΙ ΧΑΘΗΚΕ.

